Akbaba

«Köylü efendimizdir!»
— Atatürk —

Köylü — Üleeen... Atatürkün dediği otuz yıl sonra çıktı be!..

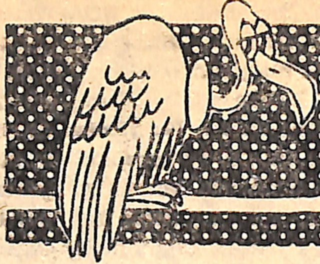
1 kişiye %6 FAİZLİ

150,000

LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

ayrıca 24

APARTMAN DAİRESİ
ve 326.250 liralık
çeşitli
para ikramiyeleri

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Söylenmemiş bir nutuk !

YEDİ yıl geriye bir hayal gezisi yapınız. Demokrat Parti sözcüleri, miting meydanlarını bayrak bayrak dolduran on binlerce kişiye sesleniyorlar:

— Vatandaşlar!..

Seçimlere bir hafta kaldı. Yedi gün sonra sandıklara oylarınızı atacaksınız. Bu oylar sizin kaderinizdir. Hayatınız, istikbaliniz, zarfın içine koyacağımız aday listesine bağlı!

— Vatandaşlar!..

Oylarınızı bize verirseniz, millet huzurunda vadediyoruz: Kara zeytinin kilosunu beş liraya, kurufasulyenin kilosunu altı liraya çıkartacağız!.. Çingene palamutu lüfer fiyatına, bir süpürge yedi liraya satılacak!

Memleket mahsullerimizin bu kadar değerlenmesini isterseniz, oylarınızı bize veriniz!

— Vatandaşlar!..

Eğer bize inanır, bize güvenir, bizi iktidara getirirseniz, radyoyu yalnız devlet hizmetinde kullanacağımıza yemin ediyoruz. Her gece, yetkili ağızlar, vatan sathındaki eşi görülmemiş kalkınmalarımızın hikâyesini sizlere heyecanla anlatacak ve mikrofondan bir tek muhalifin çatlak sesini duyurmıyacaktır.

Başınızın dinç, kulağınızın rahat, gönlünüzün ferah olmasını isterseniz oyunuzu bize veriniz!

— Vatandaşlar!..

Bu bakımsız, bu çorak toprakların bir an evvel kalkınması için bütçemizi beş milyara çıkartacağımıza, bütün altınlarımızı feda edeceğimize, gırtlağımıza kadar borca gireceğimize karşınızda and içiyoruz.

Temel atma, fabrika kurma, kordelâ kesme gayretimiz o kadar artacak, ve her şeyi bu uğurda o kadar feda edeceğiz ki, pencere camından kümes teline, kalb ilâcından beyaz, peynire, otomobil lâstiğin den radyo piline, mektep defterinden resim kâğıdına kadar her şey bulunmaz hale gelecektir.

Lüzumlu lüzumsuz alış verişten kurtularak paracıklarınızın cebinizde kalmasını isterseniz oyunuzu bize veriniz!

— Vatandaşlar!..

Yeni kararlar alarak, ek kanunlar çıkararak, vatandaşlarımızı muhalefet liderlerini karşılamak, peşleri sıra yürümek, ellerini sıkmak, selâmlarını almak zahmetinden kurtaracağımıza, evliyi evinde, köylüyü köyünde rahat rahat oturtacağımıza bütün kalbinizle emin olmanızı rica ederiz.

Her gün istasyonlara koşmak, iskelelerde beklemek, ziyafetler çekmek, şerefe kadehler kaldırmak ve ahlar oflarla dolu bozguncu nutuklar dinlemekten kurtulmak isterseniz oyunuzu bize veriniz!..»

★

Şimdi kendi kendime düşünüyorum: 1950 meydanlarında D. P. nin bolluk, ucuzluk ve hürriyet sözcüleri böyle bir nutuk çekselerdi acaba kaç kişiden kaç oy alabilirlerdi dersiniz? **Yusuf Ziya ORTAÇ**

Başı dumanlı dağlar!

SUN'İ PEYK!

●

BAYAN MÜJDE

Kaç gündür evde hep şu lâkırdılar konuşuluyordu:

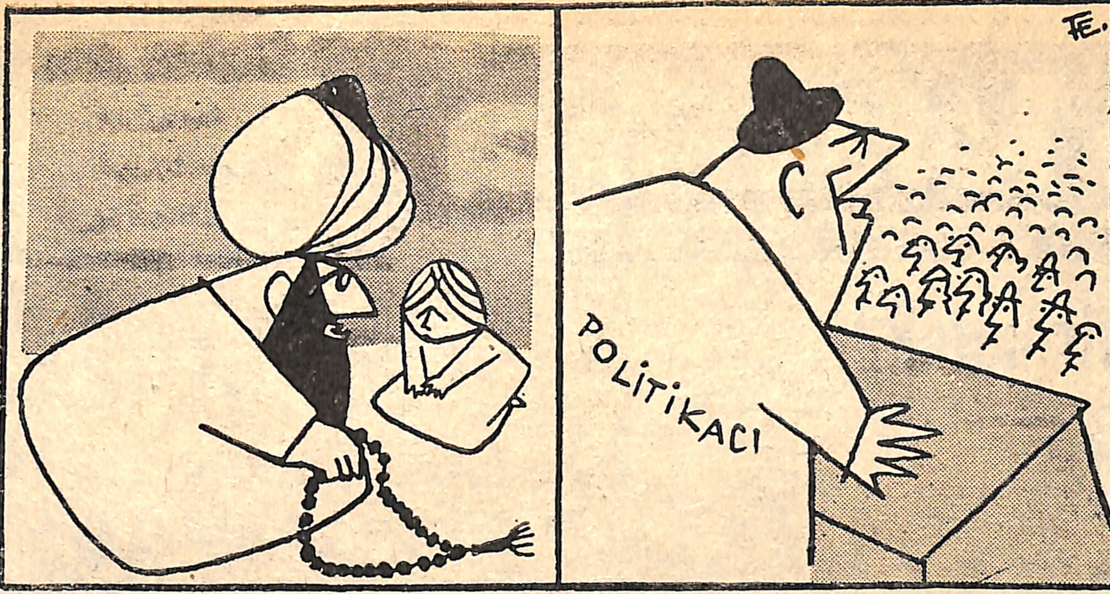
— Iraktan seçim kahvesi geliyormuş!

— Migros seçim peyniri satıyormuş!

— Otomobillere seçim lâstiği dağıtılıyormuş!..

Geçen akşam salonda otururlarken mutfaktan hizmetçinin çığlığı duyuldu:

— Hanım müjdeee!.. Musluklara seçim suyu geldi!

Üfürükçülük!..

Olaylar Alaylar

Arka kapıdan

SIKINTISI çekilmiyen hiç bir şey yok. Birer birer sayıp ta yer doldurmıyalım. Bu sıkıntıların en başında okul sıkıntısı geliyor.

Bizde öğretim işi, Hint fakirinin zurna çalarak havaya fırlattığı halata benzer. Hint fakiri zurnasını çaldıkça halat yılan gibi kıvrıla kıvrıla, başını kaldırıp, yukarı doğru gider. Halatın başı belli, sonu belli değildir.

Bizdeki öğretim de bunun tersi; sonu bellidir de başı belli değildir. Üniversitelerimiz vardır, daha da yapılacaktır. Amma ilk okullarımız yoktur, orta okullarımız yetişmez, liselerimiz azdır.

Bu üniversitelere nerden öğrenci gidecek, yetişecek, bilinmez. Haydi profesörsüz de üniversite olsun, öğrencisiz de mi olacak?

Yel değirmeni yeli yok, su değirmeni suyu yok.

Ama üzülmemeli. Çünkü yeni bir buluşla bu sıkıntımızı da önledik. Bu yeni buluş, çift öğretim, üçlü, dörtlü, beşli öğretim değil. O geçen yılın buluşu idi. Eskidi. Yeni buluşumuz da şu: Okullar, öğleye kadar ilk okul, öğleden sonra orta okul oluyor. İş, her şeyin kolayını bulmakta. Öğleye kadar ilk okul... Akşama kadar orta okul, sabaha kadar da lise... Sabahleyin ön kapıdan ilk okula giren çocuk, ertesi sabah arka kapıdan diplomayı alır çıkar. Lise mi, lise, diploma mı diploma... Bu işin de kolayını bulduk.

Yeni bir rekor

DOĞULULUĞUN özelliklerinden biri de, hababam çalışmaktır. Yumurta kapıya gelince, gece gündüz demeden, dur durak yok, ha babam çalışmak... Ondan sonra bir gevşeme, bir yayılma, bir serilme... Biz kendimize, çalışkan insanlarız, deriz.

Batılının çalışma anlayışı bu değil. Onlar ne ölesiye çalışıyor, ne de sonra ağustos güneşinde Eminönü asfaltı gibi yayılıyor. Onlar çalışa dinlene, ama biteviye çalışıyorlar. İş de böyle çalışmadan çıkıyor.

Biz yeni bir dünya rekoru kırmışız. Yapılmakta olan Kemer barajında bir günde 4882 metreküp beton dökmüşüz. Bundan önceki dünya rekoru, günde 4533 metreküple Fransa'da imiş.

Şimde beton dökme dünya rekoru bizde. Bu haberi veren gazete, haberin sonuna şunu da eklemiş:

Bu netice, baraj şantiyesinde neşe içinde kutlanmış bulunmaktadır.

Kutlamada kırdığımız dünya rekorlarından hiç söz edilmiyor. Acaba kaç gün, kaç gece?

Aslan Nihat

BİR zamanların ünlü futbolcusu Aslan Nihat politikaya girmiş. O yüzden de partiler arası bir tartışma oldu. D.P. Aslan Nihad'ı İstanbul aday listesine almış. C.H.P. de buna itiraz etti. «Aslan Nihat, C.H.P. nin Taksim ocağında kayıtlıdır» diye Seçim Kurulu'na şikâyet ettiler. Yâni C.H.P. liler, Aslan Nihat bizdendir, D.P. listesine giremez, diyorlar.

Aslan Nihat ta, buna karşılık, «şimdiye kadar mevcudiyetimle alâkadar olmayan C.H.P. nin bu kerre» kendisi ile ilgilenmesine şaştığını gazetelere bildirdi. Yâni Aslan Nihat demek istiyor ki, benim gibi bir Aslan, bu kadar yıl C.H.P. de iken, hiç benimle ilgilenmediniz, beni milletvekili yapmadınız. Sonra benim ne Aslan olduğumu Demokratlar anlayıp aday listesine alınca mı aklınız başınıza geldi?

Aslan Nihat haklı.

Yine Aslan Nihat gazetelere gönderdiği bu açıklamasında çok tan C.H.P. den ayrılıp D.P. ye girmiş olduğunu da bildiriyor.

Bu, bize bir gerçeği anlatıyor. Bir partiye girmek, o parti için bir takım görevleri üstüne almak demektir. Aydan aya «aidat» mı verilecek, toplantıya mı gelinecek, her ne ise... Bizde bunun tam tersidir. Birisi bir partiye girdi mi, parti o kişiye ödevli olur. Üyeler partiyi değil, partiler üyeleri besler. Bu yüzden de, bir kere bir partiye yazıldın mı, partiye para ver, verme, git, gitme, uğra, uğrama, artık hep partilisin. Partiden çıkarsın da, eğer ileri gelen biri değilsen, kimsenin ruhu duymaz. Çünkü, ha girmişsin, ha çıkmışsın. Arada bir fark yoktur. Öyle kişiler vardır, üç, dört partiye girmiş, çıkmıştır. Ama kaydı durur. Her parti onu kendinden sanır. İşte Aslan Nihat örneği ortada. Yıllarca önce C.H.P. den çıkmış, D.P. ye girmişte, C.H.P. nin bundan haberi bile yok. Nasıl haberi olsun?.. Partilerin partiye yaptıkları hiç bir ödev yok ki... Onlar partiden bekliyorlar.

Şu partilerin ayrı ayrı listeleri olmasa, seçilen milletvekillerinin bile hangi partiden oldukları belli olmayacak. Hattâ milletvekillerini, hattâ başbakanı, her parti kendinden sanacak ta,

— Aman iktidara geldik... diye de sevinecek üstelik.

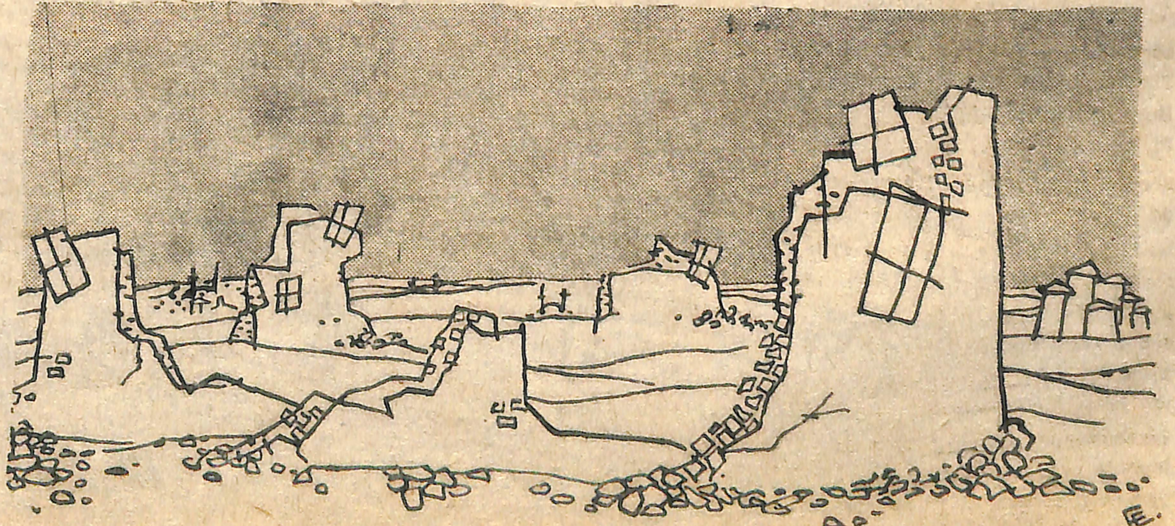
Kimin kimden haberi var?..

Kibarlık dersi

FIKRA yazmanın da, anlatmanın da ustası Burhan Felek, ara sıra Cumhuriyette-ki sütununda «mücerret fıkralar» yazıyor. Aralarına da süzme sözler serpiştiriyor. Geçen gün yine bu mücerret fıkraların ara yerinde şu güzel söz vardı:

«Kibar adam, kendisine anlatılan her hikâyeyi ilk defa işittiğini söyler.»

Anlayamadık, Burhan Felek yoksa kibarlığımızdan mı şüphe ediyor? Yoksa yazdığı fıkraları, ikinci defa okuduğunu söyliyenler mi çıktı? Herkes te kibar olmaz ya... Usta yazarımızın yirmi defa yazdığı fıkrayı bile biz ilk defa işitiyoruz. Hem bizim kibarlığımızdan hem de Usta fıkracının her yazışında fıkrayı daha tatlılaştırmasından...

Taş devri!..

KIRK-anbar

YALÇIN ÇETİN – TONGUÇ

Kadınlar Partisi kuruluyor

Ahlâk denen bilmece

Okul kitapları karaborsada

Piyasada kış faaliyeti başladı

Ah Demokrasi!

DEVRİM, evrim derken bugün içine düştüğümüz duruma bakıp bakıp,

— Vay anasını!. diye diz döğmemek elde değil.

Doğu illerimizden gelen haberleri gazetelerde okudukça şaşıp kalıyoruz. Doğuyu hâlâ elinde tutan şeyhlermiş. Hani derebeyliğe bile çoktan razıyız. O bile değil... Demek biz boş yere yıllarca Atatürk devrimi, Atatürk devrimi deyip durmuşuz. Doğu şeyhlerin elinde. Oy da şeyhlerin elinde. Şimdi, memlekete demokrasiyi getireceklerini söyliyen partilerimiz de şeyhleri elde etmeye çalışıyorlar. Şeyhi kazanan oyu da kazanıyor. Oyu kazandı mı, demokrasiyi getirecek; şeyhler demokrasisi... Artık şeyhler mi partinin elinde, partiler mi şeyhlerin elinde, orası biraz karışık... Hepsi de tüzüklerinde devrimci olan partilerimiz «şeyhten gelecek keramet varsın gelmesin. Kazanmazsak ka zanmıyalım» diyemiyorlar.

Demokrat Parti, Şeyh Said'in torunlarından Abdülmelik adında bir delikanlıyı Erzurumdan aday göstermiş. Ama bu delikanlı 22 yaşındaymış. Mahkemeye baş vurmuşlar. 22 yaşında milletvekili olunamıyacağı için, Şeyh Abdülmelik'in yaşını büyütmüşler. Şimdiye kadar, bir ayak önce evlensin diye küçük kızların yaşının büyütüldüğünü çok gördük. Ama bir kız evlenmek zorunda kalır da bu yola baş vurur. 22 yaşındaki delikanlı Şeyh Abdülmelik, ille de milletvekili olmak zorunda mıdır?

Şeyh Said'in torununu tanımıyoruz. Belki de bu genç şeyh keramet sahibidir, çok akıllıdır, çok bilgilidir. Hârika çocuklarımız gibi, o da hârika delikanlımızdır. Partisine çok işler görecektir. Hepsi iyi ama, bu acele neden? Delikanlı şeyhin büyük düşüncelerinden yararlanmak için, bir kaç yıl daha bekliyemez miydik? Demek ki hiç sabrımız kalmamış. Hemen demokrasiye ulaşmak istiyoruz.

göz ucu ile Avrupa

ERKEK KADIN!

ALMANYADA tek insan var. İtalyada çift: Kadın ve erkek!

Düsseldorf'tan Roma'ya gelen bir Türk hanımı:

— Oooh, dedi, çok şükür kaybolan cinsiyetimi buldum!

İtalyanlar kadına bakıyorlar: Tıpkı bizim gibi, biraz âşık, biraz yılışık gözlerle... Caddelerde, kızlara takılan, söz atan kaldırım çapkınları bile var.

Bir Amerikalı yazar, gazetesine gönderdiği seyahat mektubuna şu başlığı koymuş:

«Romada çirkin kadın arıyorum!»

Hakkı var: İtalyan başkentinde çirkin, yok denecek kadar az... Ama, güzel de sayılamıyacak kadar çok değil!

Bunu yalnız bir Tanrı vergisi sanmayınız. İnsan, Allahın yarattığı güzel değil artık. Sürdüğü krem, kullandığı pudra, seçtiği oje, büründüğü kumaş ve göz kapaklarından saçlarına kadar verdiği renklerle güzel, yahut çirkin. Hattâ, kahvaltısında içtiği süt, öğle ve akşam sofrasında yediği ekmek ve yağ kadar!

Bir moda mağazasından çıkan uzun boylu, saman saçlı, yaprak gözlü tazeye baktım: Bunun kanında suböreği, patlıcan dolması, fıstıklı baklava yoktu!

Bu güzelliğin gıdası, çocuklarımıza bile veremediğimiz bir fincan halis süt, en büyük kasaplarımızda bile bulamadığımız bir bonfile ve geçen kış manav dükkânlarında «kilosu 12 lira» lık etiketile altın hevengi gibi sallanan Kanarya muzuydu.

Yutkundunuz, değil mi?.. Hakkınız var: Ben de yutkunmuştum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Havadan Sudan — Aziz Nesin

ÖNCE size Sadi Beyi bir iyi tanıtayım. Hani «tavşan tersi gibidir, ne kokar, ne bulaşır» derler ya... İşte Sadi Bey bu tipin en güzel örneğidir. Ne etliye karışır, ne sütlüye.

— Memlekette kaç parti var? derseniz,

— Bilmem! bile demez. Omuzunu kaldırır, dudaklarını büker.

Ağırbaşlıdır, terbiyelidir. Benden on yaş büyüktür ama, o kadar ağır adamdır ki, babam yerinde görünür. Kerpetenle azı dişi söker gibi ağzından lâf alınır. Hiç konuşmaz.

İçerenköy'de babadan kalma bir köşkte karısı, kızı ile oturur. Bir iç güveyisi damat alırım ümidi ile koca köşkün bir bölüğünü kiraya vermiyor.

Her sabah tirende buluşamaz sak, Haydarpaşa'dan kalkan dokuz vapurunda buluşuruz.

Ben, onbeş gün kadar hasta yattığımdan evden hiç çıkmamıştım. Hastalıktan sonra işe ilk gittiğim gündü. Trenden Sadi Bey'le beraber indik. Vapura doğru gidiyorduk. Arkadaşlardan birisi:

— Havalar nasıl Sadi Bey? dedi.

Sadi Beyin birşey demesine vakit kalmadan yürüdü gitti. Arkadan başka biri yanımıza geldi. Mermer merdivenleri iniyorduk:

— Merhaba Sadi Bey? dedi. Sadi Bey de ona:

— Merhaba... dedi.

Sonra adam:

— Havalar nasıl Sadi Bey? diye sordu. Sorması ile de kaçtı. Kaçan adam da bizim arkadaşlardandı. Sadi Beyin yüzüne baktım, içine yeşil boya karıştırılmış kireç gibi...

Sonra arkadan sesler gelmeye başladı:

— Sadi Bey havalar nasıl?

— Sadi Bey havalar nasıl?

Sadi Bey kızıyordu ama, hiç belli etmemeğe çalışıyordu.

Vapura girdik. Alt salonda oturduk. Yanımızdan biri:

— Merhaba Sadi Bey, dedi.

Bu adamı tanımıyordum. Yaşlı, efendiden biri idi. Sadi Bey de ona:

— Merhaba Beyefendi, dedi.

— Nasılsınız efendim?

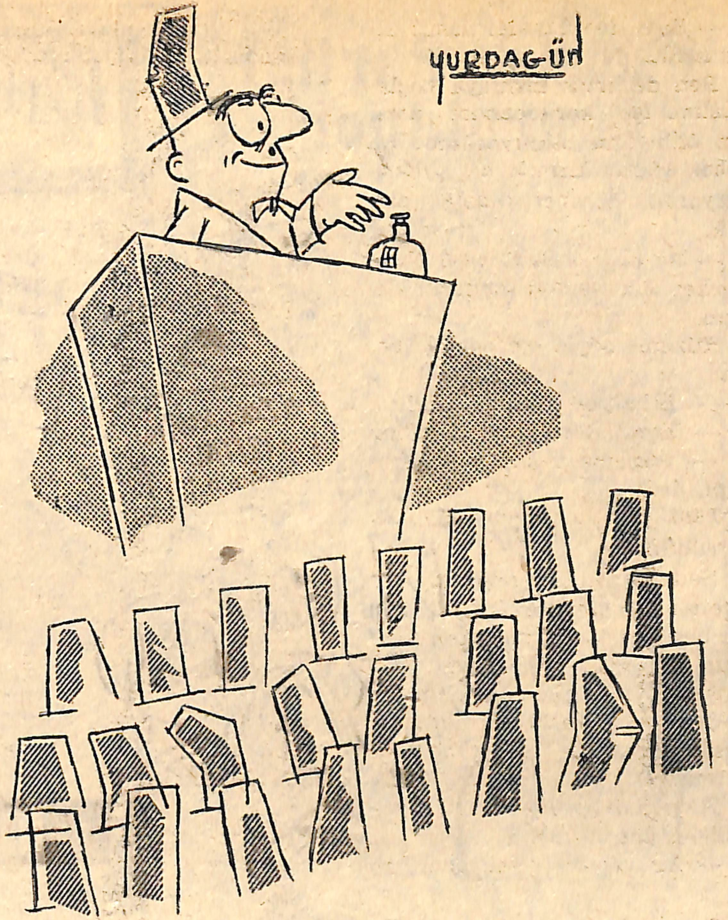
— Teşekkür ederim. Hamdolsun, duacıyız.

— Oh oh... Allah âfiyet versin. Havalar nasıl Sadi Bey?

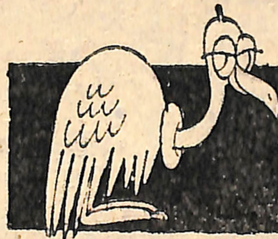
Sadi Bey ok gibi yerinden fırladı. Fileden şapkasını alıp yürüdü. Bunca yıllık arkadaşım olduğundan ben de beraber çıktım.

Vapurun yanında ayakta yan yana duruyorduk. Sadi Beyin bir şeye çok kızdığını anlıyordum ama, onu incitmekten korktuğum için, bir türlü soramıyordum.

Vapur Köprü'ye gelene kadar öylece sessiz durduk. Vapurdan inerken de bir kaç kişi:

— Arkadaşlar bi teklifim var, hep memleketin dertleriyle uğraştık, dertlendik, şimdi biraz da Muammer konuşsun da neşemizi bulalım!

Akbaba Ansiklopedisi

İLÂÇ:

Tek parti devrinde milletin derdi çok olduğu için, eczahanelerde bol bol bulunan şey... Fakat 1950 denberi hiç bir derdimiz kalmadığından artık ilâca da ihtiyaç kalmamış ve eczahanelerde ancak tırnak cilâsı, tuvalet sabunu, kolonya gibi fantaziye eşyası satılmağa başlanmıştır.

Her ne kadar atalarımız «Allah hekimsiz, ilâçsız bırakmasın» demişlerse de, inanmayınız. Zira şair Abdülhak Hamid'in büyük babası Abdülhak Molla, eczahanesinin kapısına şu levhayı asmıştır:

Ne ararsan bulunur, derde devadan gayri!

Hele son yıllarda, Bikini mayoları içinde güneş ve deniz banyoları yapan «Lokman hekimin ye dediği ilâç» lar o kadar çoğaldı ki, artık eczahanelerdeki ilâçlara sahiden hacet kalmadı!

İSBAT:

Sabit kılmak, meydana çıkarmak, belli etmek... Adalette ispat hakkı vardır: Alacaklı borçlu aleyhine dâva açar ve ortaya vesikalar çıkarıp alacağını ispat edebilir. Bir hırsızın, bir kaatilin, bir mütecavizin suçları şahitlerle, delillerle ispat edilebilir. Amma, politikada isbat hakkı yoktur. Vardır diyenler, muhalefet bayrağını açıp hürriyeti seçtiler!

İSKELET:

Eti, derisi, kanı, canı, kalmamış mahlûk. Dargelirli vatandaşlara, memur ve muallimlere de bu isim verilebilir.

J

JİLET:

Traş bıçağı. Son zamanlarda iyisi, keskini bulunmuyor. On senedir büyük rağbet gören D.P. markalılar artık paslanmağa, körleşmeğe başlamış. Meydan traşlarında en beğenilenler yine eski C.H.P. bıçaklarıdır.

JAPON:

Dünyanın en çalışkan milleti. Yabancı pazarlara ucuz mal dökmekte şöhret almıştır. Ayrıca,, güreşte de kendilerine mahsus yenici oyunları vardır. Galiba bu iki hünerlerinden ötürü, aklımızın ermediği işlere

Çin işi, Japon işi,
Bunu yapan bir kişi,
Ne erkektir, ne dişi!

diye hayret ederiz.

Japon kumaşları, Japon vazoları, Japon paravanaları ve Japon Geyşaları meşhurdur. Bereket versin ki, yol uzak. Yoksa, o çekik kaşlı, badem gözlü yosmaların kapısında da bir kuyruk yapardık!

JANDARMA:

Halk edebiyatına, politika edebiyatına adı sık sık karıştırılan kuvvet. Türküsü meşhurdur:

Asmadan gel asmadan,
Fistan giyer basmadan,
Verin benim yârimi
Jandarmalar basmadan!

1946 dan sonra, adı miting meydanlarında da çok geçti. Bir köy çocuğu olan jandarmadan en çok yine köylünün canı yanmıştır.

Bir aralık, ismi Hürriyet tepesi hovardaları arasına da karışan jandarma, şimdi gösteri yürüyüşlerini önliyerek, ileri geri konuşanları dinliyerek seçim asayişini koruyor.

31 Mart isyanını bastırmak için, o tarihte, Selânikten İstanbulda seçme gençlerden bir jandarma taburu da gelmişti. İttihatçıları, saltanat taraftarlarını onlara yakalatıyor, mürtecileri onlara tutturuyordu.

Şair Eşref'in o zaman, baş kaldıran birine karşı söylediği şu beyit pek meşhurdur:

Söylerim ehl-i kıyam olduğunu,
Seni jandarmalara tuttururum!

— Sadi Bey havalar nasıl? diye sordu.

Ben de artık kızmaya başlamıştım. İşe karışacaktım ama, ne olduğunu bilmiyordum. Bu kibar adama kızmak hiç yakışmıyordu. Beraber tünele bindik.

— Ne oluyor Sadi Bey? Neye herkes size havayı soruyor? dedim.

Yüzüme şöyle bir baktı. Sonra:

— Bilmiyor musun? dedi.

— Yoo... Bilmiyorum, dedim.

— Akşama, vapurda anlatırım, dedi.

Tünel başında birbirimizden ayrıldık.

Sadi Beyin anlatacaklarını merak ediyordum. Demek ben on beş gün hasta yatarken adamın başından bir şeyler geçmişti. O gün akşama kadar, o soğukkanlı, terbiyeli adamın sessiz kızgınlığı hiç gözümden gitmedi.

Akşam Köprü'nün Kadıköy iskelesinde buluştur.

— Bu vapurla gitmiyelim, dedi.

Tanıyanlar bu vapurla gittikleri için alay edecekler diye korkusundan başka vapurla gitmek istediğini anladım.

Kayık içinde taze balık satıyorlardı. Sadi Bey, bir buçuk kilo hamsi aldı. İskelede biraz dolaştık. Sonra sekizi on vapuruna bindik. Islak ıslak hamsiler kesekâğıdını yumuşattığından neredeyse kesekâğıdının dibi delinecekti. Onun için balıkları elinden bırakamıyordu. Güverteye oturduk.

— Demek sen bilmiyorsun, dedi.

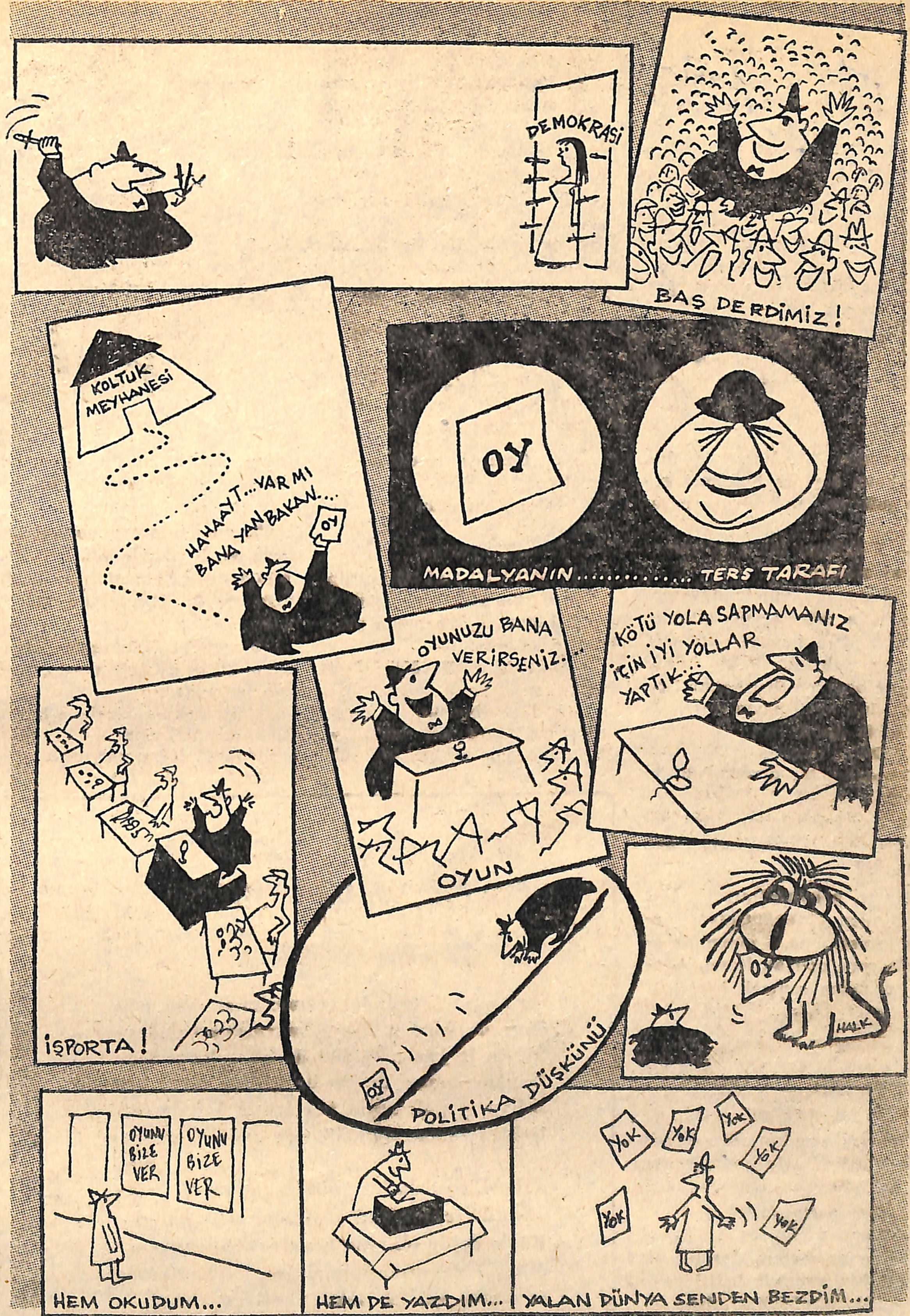
— Bilmiyorum, dedim.

Tam o sırada birisi:

— Havalar nasıl Sadi Bey? dedi.

Sadi Bey, hiç sesini çıkarmadan yerinden kalktı. Beraber aşağı indik. Vapurun kıçına gittik. O küpeşteye ilişti. Ben de tahta van sıraya oturdum. Sadi Bey dikkatle elindeki kesekâğıdını tutuyor, benden biraz yukarda duruyordu.

— Aman, dikkat et, dedi. Birisi hava lâfı etti mi, hemen oradan kaç! Hava nasıl derse, o varsın desin, sen hiç sesini çıkarma. Çünkü söze böyle hava ile başlıyorlar, insanı dalgaya getirip sonra başını belâya sokuyorlar. Önce hava, diyor. Sen havadan konuşmakta bir tehlike görmüyorsun. Sonra havadan suya geçiyor. Hava, su derken, iş toprağa dökülüyor. Derken bir de bakıyorsun, hiç haberin bile olmadan bir lâfa dalmışsın... Aman haa!... Dikkat et. Tanrı korusun. Başın belâya girer. Geçen gün... On gün kadar oluyor. Her zamanki gibi Erenköy'den bindim tirene. Biri geldi yanıma oturdu. Bir iki dakika öyle sessiz sessiz gittik. Sonra adam:

— Havalar da çok sıkıntılı gidiyor, dedi.

Ben böyle sırnaşık heriflerden hoşlanmam. Hiç sesimi çıkarmadım. Biraz sonra:

— Havada sıkıntı var dii mi Beyefendi? dedi.

Büsbütün susmak ta terbiyesizlik olacak.

— Evet, dedim.

Allah beni kahretsin, başka bir lâf dedimse. Sonra adam:

— Bu sene de hiç yağmur yağmıyacak galiba... dedi.

Herif lâfa çanak tutuyor. Ben yine ses çıkarmayınca:

— Dii mi efendim, bu sene hiç yağmur yağmıyacak galiba.. dedi.

Yalanım varsa vapurdan çıkmak kısmet olmasın, ben yine:

— Evet, dedim.

Hayır, denir mi birader? Yağmur yağmıyacak galiba, diyor. «Hayır, yağmur yağacak galiba» mı diyeyim? Yağmur yağar mı yağmaz mı, ne bilirim ben? Derken adam susuzluktan başladı:

— Su sıkıntısı var... Çok fena... dedi.

Bende ses yok.

— Dii mi efendim, su sıkıntısı var, dedi.

— Evet, dedim.

— Yağmur yağmayınca kıtlık olur, dedi. Bu sene kıtlık var. Anadolu kavruluyormuş.

Vallahi billâhi sesimi çıkarmadım.

— Öyle dii mi efend'm, dedi.

— Evet, dedim.

— Yine dışardan buğday almıya mecbur olacağız, dedi.

Ben sesimi çıkarmayınca:

— Alacağız dii mi Beyefendi? dedi.

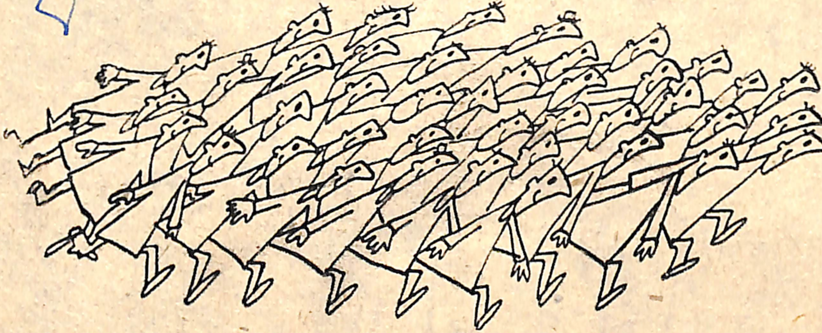
Ben Ticaret Vek'li miyim kar deşim, buğday alırız, arpa alırız, bana ne?...

— Alacağız, dii mi efendim?

— Evet, dedim.

— Böyle idare olmaz, dedi, hükûmet bu işi idare edemiyor.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

— Partimize yeni üyeler getirdim başkanım!..

Havadan hükûmete geldik. Hiç hava deyince hükûmet aklına gelir mi? Bak nerden nereye?

— Hükûmet idare edemiyor dii mi efendim?

İşin ucu hükûmete dayanınca, ben bu sefer «evet» bile demedim. Hadi havayı anladık, suyu da anladık... Peki hükûmet ne oluyor? Ben sesimi çıkarmadım ama, adam boş böğrüme bir dirsek attı:

— Evet... dedim.

Demesem, bir dirsek daha atacak.

— Her şey günden güne pahalılanıyor. Bu milletin hâli n'olacak?

«Hayır, pahalılanmıyor. Her şey günden güne ucuzluyor» demek te var, ama, o zaman da adamla çene çalmak lâzım. Adamı başımdan savmak için:

— Evet... dedim.

— Sonumuz felâket...

Gittikçe işi azıtıyor. Hiç aldırış etmedim.

— Dii mi efendim?

Yine aldırmadım. Bir dirsek daha attı. Ben «hıh» diye yerimden sıçradım.

— Dii mi efendim?

— Evet...

Cevap vermesem, burnumun üstüne bir yumruk indirip:

— Dii mi efendim? diye soracak.

Gözüm dışarda. Bir türlü de Haydarpaşaya gelemiyoruz ki, adamdan kurtulayım.

Adam işi azıttıkça azıttı. İyice ileriye gitti. Arada bir:

— Hayır... demek geliyor içimden, bu sefer de, hayırdı, evetti diye işin yoksa çekiş dur.

Anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor, sonra bana:

— Öyle dii mi beyefendi? diye soruyor.

Sesimi çıkarmazsam bir dirsek atıyor, ben «hıh» diye bir ses çıkarıp yana yıkılıyorum. Adam beni pencere dibine de sıkıştırmış, kaçıp kurtulmak mümkün değil. İlle ki pencereden atlıyasın.

Sonra birader, adam sayıp döküyor. Sonra elini dizime bir şaplatıyor:

— Dii mi efendim? diye soruyor.

— Evet... diyorum.

Elini vurduğu yeri oğuşturup:

Sonra yine yukardan aşağı sayıp döküyor, omuzumdan yakalayıp silkeliyor:

— Öyle dii mi Beyefendi? diyor.

— Evet... diyorum.

Yatırsa dövse çok daha iyi. Efendime söyliyeyim, biz sille, tokat, dirsek, muşta, yumruk, derken Haydarpaşa'ya çok şükür geldik.

Tirenden inince, adam kalabalıkta gözden kayboldu. Ben korkumdan, belki adamı görürüm, diye başımı yerden kaldıramıyorum.

Tam vapura bineceğim, omuzuma bir el üç defa vurdu. Baktım bir polis...

— Bir dakika karakola kadar gelir misiniz? dedi.

Karakol lâfını duyunca bende hoşafın yağı kesildi. Hayatımda karakol nedir bilmem. Ama ne yaparsın... Karakola gittim. Bir de baktım, bana boyuna «dii mi beyefendi?» diye soran adam orda, sırıtıp duruyor. Karşımızda oturan iki yolcu da orada.

Allah bilir ya, o iki yolcu herifin beni yol boyunca dirseklediğini, muştaladığını gördüler de halime acıdılar, adamı şikâyet ettiler, sandım. Komisere:

— Bir kere ben hiç kimseden dâvacı değilim, dedim.

Komiser:

— Ama senden dâvacı olan var, dedi. Bak, bu adam senden dâvacı...

Allah Allah... Hem adamın her dediğine «evet» de, hem de senden dâvacı olsun. Hiç duydun mu böyle şey?.. Adam:

— Evet, dedi, bu beyler de şâhit... Söylemedik lâf bırakmadı.

Ondan sonra efendim, yolda kendisi her ne söylediyse, hepsini ben söylemişim gibi bir bir anlattı.

— Bunları ben söylemedim. kendisi söyledi, dedim.

İki şahit:

— Evet bu söyledi, bu da evet, evet, evet, diye bunun her dediğini tasdik etti, dediler.

Adam:

— Ben ağzını aramak için mahsustan söyledim, dedi.

Yâni arada ben, adama, evet, dediğim için güme gidiyordum.

Sadi Bey, elindeki hamsi dolu kesekâğıdını düzeltti:

— Balıklar da nerdeyse dökülecek, dedi. Kesekâğıdının dibi delindi.

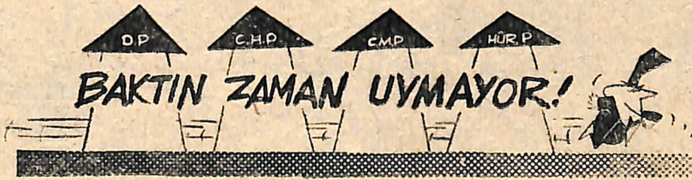
Balıkları iki avucu ile tutuyordu.

— Peki, sonra ne oldu Sadi Bey? dedim.

— Sonra ifademizi aldılar. Şimdi mahkemeye gideceğiz.

— Peki, o adam sizi neye şikâyet etmiş?

— Karakoldan çıkınca ben de onu sordum. «Sen dedi, evet, derken gönülü gönüllü evet demiyordun. Beni şikâyet edeceksin diye korktum. Ben senden

Bu seçim listesinde vermezlerse sana pay,
Seni merkezden eğer göstermezlerse aday,
Bütün iç yüzlerini sen de birer birer say,
Dayanamadım dersin bu gidişe sayın bay...
İhtiyacın yok senin her hangi bahaneye,
Baktın zaman uymadı, sen uydur zamaneye!

Yiyebilir misin hiç şubatta patlıcanı,
«Şimdidir hakikati söylemenin zamanı.»
Böyle deyip olursun hürriyet kahramanı.
Maksat demokrasinin doğru çıksın dumanı...
O zaman dersin: Bakın yedikleri naneye!
Baktın zaman uymadı, sen uydur zamaneye!

Sadakat, vefa, dostluk... Vardır böyle his deme
Erişmezsen ciğere, hemen ciğer pis deme!
Ciğerden çok ne var ki, sen onlardan isteme,
Mademki girdik artık çok partili şisteme,
Partiler çıkmalıdır yirmi, otuz taneye...
Baktın zaman uymadı, sen uydur zamaneye!

O parti olmadıysa bir başka partiye geç.
Başka şey yoktur ama, parti çok, birini seç...
Hazırlarsın basına çok gülünçlü bir skeç,
Bir basın toplantısı, demokratik bir demeç...
Düşünürsün acaba bilmem ki daha neye?
Baktın zaman uymadı, sen uydur zamaneye!

FALAN - FİLÂN

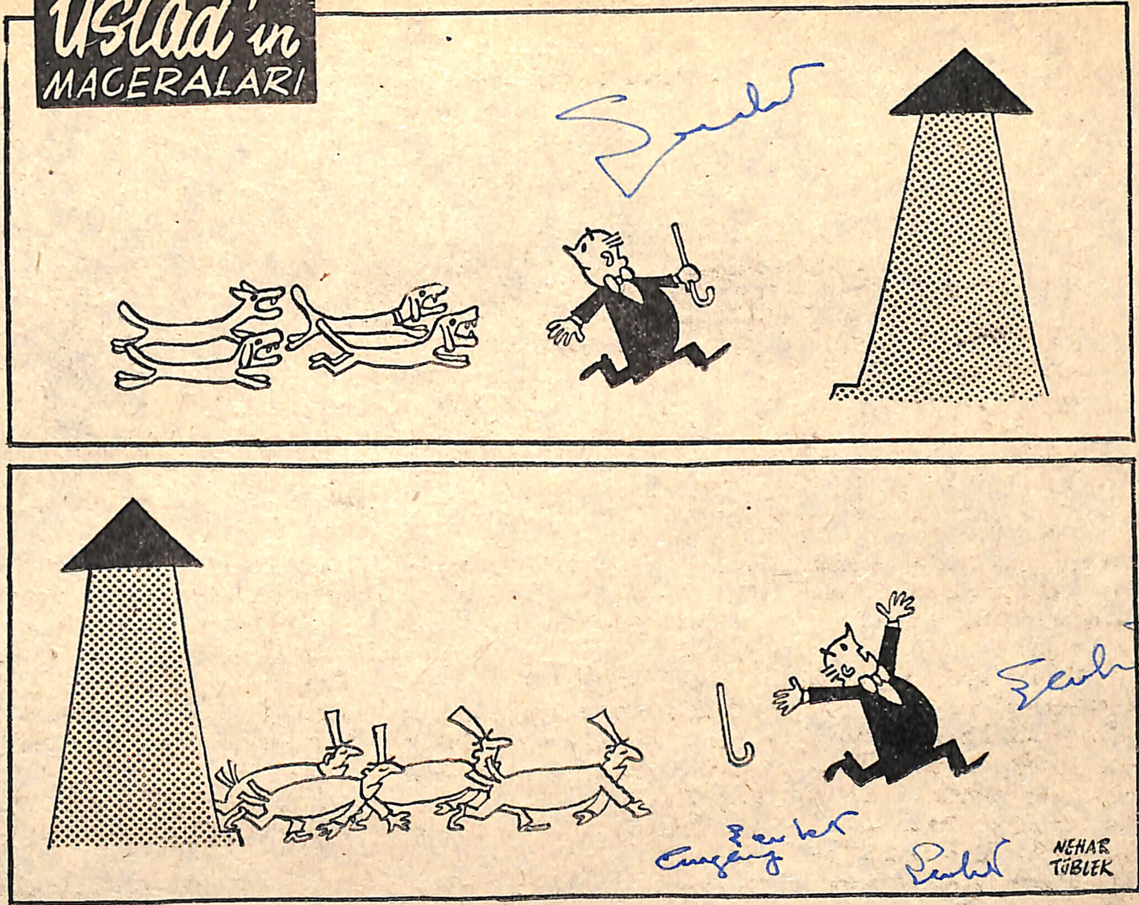
evvel davranıp, tirenden iner inmez karakola koştum. «Peki be birader, hem bu kadar korkuyorsun, hem de ne diye öyle atıp tutuyorsun, ileri geri konuşuyorsun?» dedim. «Ne yapayım, kendimi tutamıyorum. Elimde değil...» dedi. Onun için aman dikkat et... Şimdi hiç kimse kendini tutamıyor. İçini dökecek birini arıyor. Doğrudan doğruya da çıkıp ortaya nutuk verecek değil ya, önce yanındakine havadan anlatmaya başlıyor. Anladın mı? Birisi sana daha «Hava...» der demez, hemen ordan kaç. Yoksa benim gibi başın belâya girer.

Güldüm. Ondan sonra da kendimi tutamadım:

— Havalar nasıl Sadi Bey? diye sordum.

Sormamla Sadi Beyin, elindeki hamsi kesekâğıdını kafamdan aşağı geçirmesi bir oldu. Gökten başıma hamsi yağmış gibi idi. Hamsileri üstümden attım. Bir de baktım, Sadi Bey çoktan beni bırakıp gitmiş.

Aziz Nesin

NE TATİLİ?

Küçük Ahmedin mektebe gitmesiyle dönmesi bir olmuştu. Annesi telâşla sordu:

— Neye geldin?

— Mektep bir hafta tatil...

— Allah Allah... Ne tatiliymiş bu?

— Bilmem... Belki seçim tatilidir!

— Vallâhi insan içine çıkacak yüzüm kalmadı kardeş, bunca zamandır bir Asya gibi ne tutulamadım!..

Korkunç Hastalık!

Eh efendim, ah Son günlerde bana ne oldu, diyordum. Yalnız bana mı? Herkese... Bize ne oldu böyle, diyordum. Hasta olduğumuzu, Anadolu Ajansının gazetelere verdiği haber lerden öğrendim. Biz hepimiz has taymışız da haberimiz yok. Ama, bütün hastalıklar böyle değil mi? Hastalıklar keşfedilip, adı ortaya çıktıkça:

— Haaaa... Biz şu hastalığa ya kalanmışız... diyoruz. Ondan önce, hastalığımızı da bilmediğimiz den «Allahtan» deyip geçiyorduk.

Ben bir gülmeye tutuldum. Ama öyle bildiğiniz gibi beri benzer bir gülme değil. Vara yoka gülüyorum. Hem de kahkahalarla. Peynir yok, diyorlar, gülüyorum. Kalkınma var, diyorlar, gülüyorum. Demokrasi, diyorlar, gülüyorum. Diktatörlük, diyorlar, gülüyorum. Gözlerimden yaşlar geliyor. Gülmekten göbeğim çatlıyacak. İlkin, bunun bir hastalık olduğunu anlıyamadığımdan keyfim den gülüyorum, sanıyordum. Sonra baktım, gülen yalnız ben değilim. Herkes gülüyor. Gazete okuyan gülüyor. radyo dinleyen gülüyor, çarşıda, pazarda dolaşan gülüyor, konuşan gülüyor... Bu ne iştir?

Filân kişi, vâdinde durmadı diye sabahleyin çıktığı partisine, sözünü yerine getirdi diye akşama girmiş. Gülüyorlar.

Fişmekân partisinden üçüncü girip çıkışından sonra kendisi par ti kurmuş. Sonra kurduğu parti antidemokratik diye çıkıp, ilk çıktığı yere girmiş. Gülüyorlar...

Falan kişi ateşli bir partili iken, aday gösterdilmeyince, partisi diktatörlüğe gidiyor diye çıkmış. Gülüyorlar.

Herkes herkese gülüyor. Giren gülüyor, çıkan gülüyor, kaçan gülüyor, kovalıyan gülüyor...

Daha ne istiyoruz, Allah güldür sün, demek te var ama, iş öyle değilmiş.

Lütfen, Anadolu Ajansının gazetelere verdiği şu haberi okuyun:

Yeni-Gine doktorları, «Kuru» adındaki yeni ve srarengiz bir has talığı tetkik etmektedirler.

Şimdiye kadar bir nevi felç olduğu sanılan bu hastalık, tutulanları 6 veya 9 ay devam eden isterik kahkahalar içinde öldürmektedir.

Hastalık hafif bir titreme ile başlamakta, gün geçtikçe titremeler artmaktadır.

Yahu, biz hepimiz «Kuru» ya yakalanmışız da, haberimiz yok. Boşuna değil, elimize aldığımız şeyi hemen kurutuyoruz. Beyaz peyniri, siyah peyniri bırakın, demokrasinin bile kökünü kuruttuk işte.

Gülersiniz değil mi? Elbette gülersiniz. Siz hastasınız. Ama durun, gülmeden önce titriyeceksiniz. Hastalığın «tarifname» sinde böyle yazıyor. Korkudan titrer, keyfinizden gülersiniz. Siz tam «Kuru» ya yakalanmışsınız. Hah, hah, hah...

B. E. N.

MÜJDE

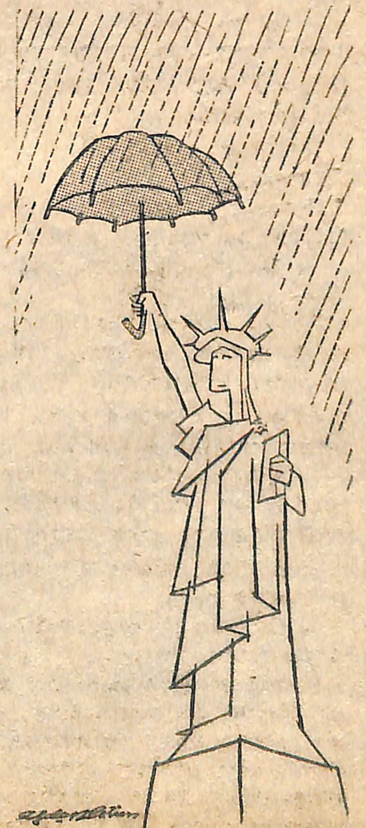
Hastabakıcı dışarı çıktı. Saatlerdir dışarda bekleyen müstakbel baba ayağa fırladı ve sordu:

— Çabuk söyleyin. Erkek değil mi?

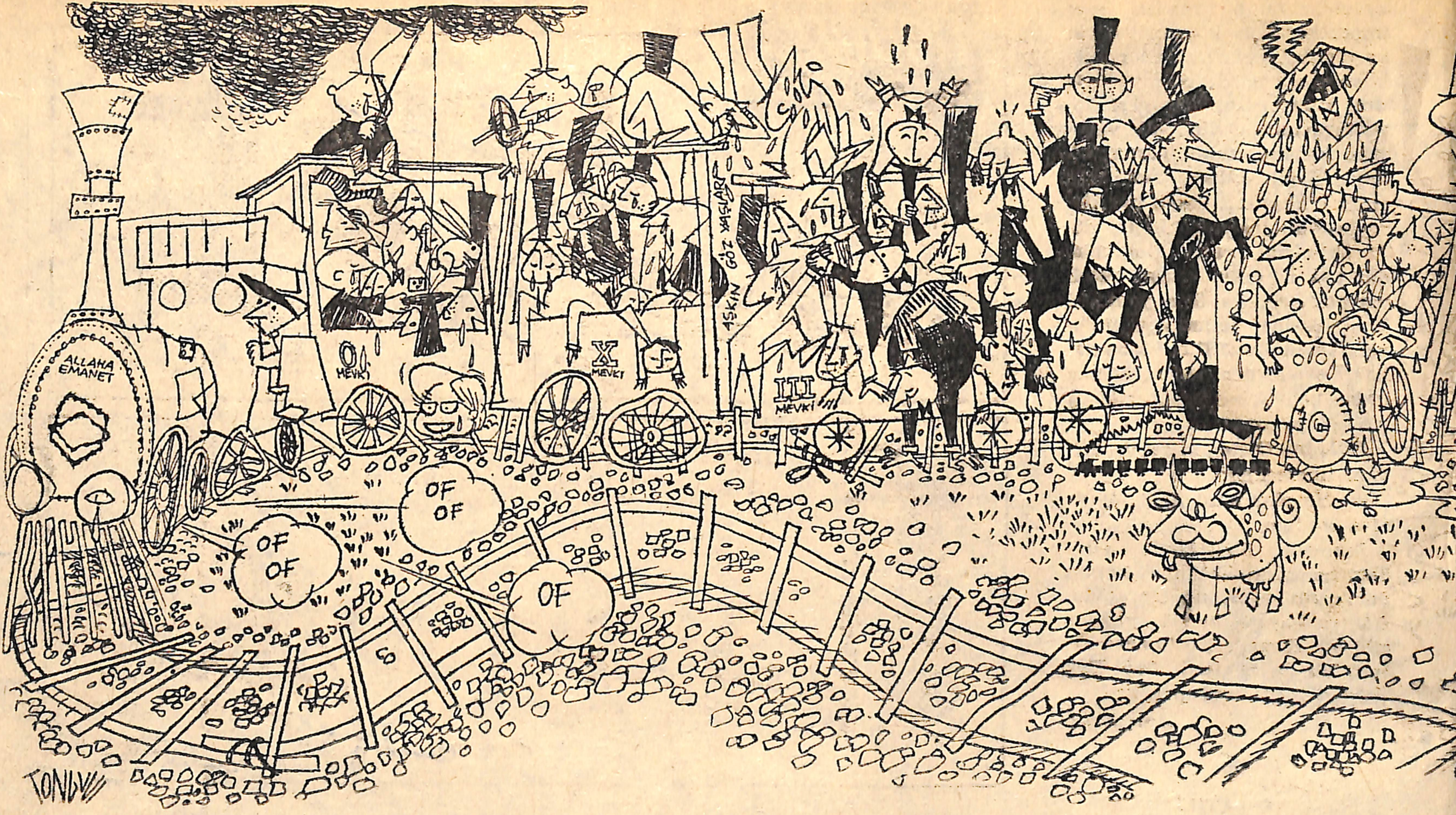
Hastabakıcı biraz düşündü ve cevap verdi:

— Evet ortadaki bir oğlandı...

HÜRRİYET HEYKELİ:

YAZISIZ!..

Dokuz senelik hasret!

Gemi batmış ve bütün yolcular boğulmuşlardı. Bu kazadan kurtulan bir gemici yüzerek ıssız bir adaya çıktı ve orada tam dokuz sene kaldı. Nihayet bir gün ufukta bir karaltı belirdi ve yaklaştı, yaklaştı gemici bunun bir fıçıya sarılmış gayet güzel, genç ve kendi gibi kazazede bir kız olduğunu gördü. Genç kız adaya çıkınca sordu.

— Kaç zamandır buradasınız?

— Dokuz senedir

Kız inci gibi dişlerini göstererek güldü:

— Ooo.. Öyleyse benim gelişimle dokuz senedir hasretini çektiğim şeye kavuşacaksın.

Gemici bu cevap üzerine sevinçle havaya zıpladı.

— Ne söylüyorsun... Demek bu fıçının içi bira dolu ha...

Garip bir aşk

Ses sanatkârlarımızdan biri, Dr. Celâle müracaat etti:

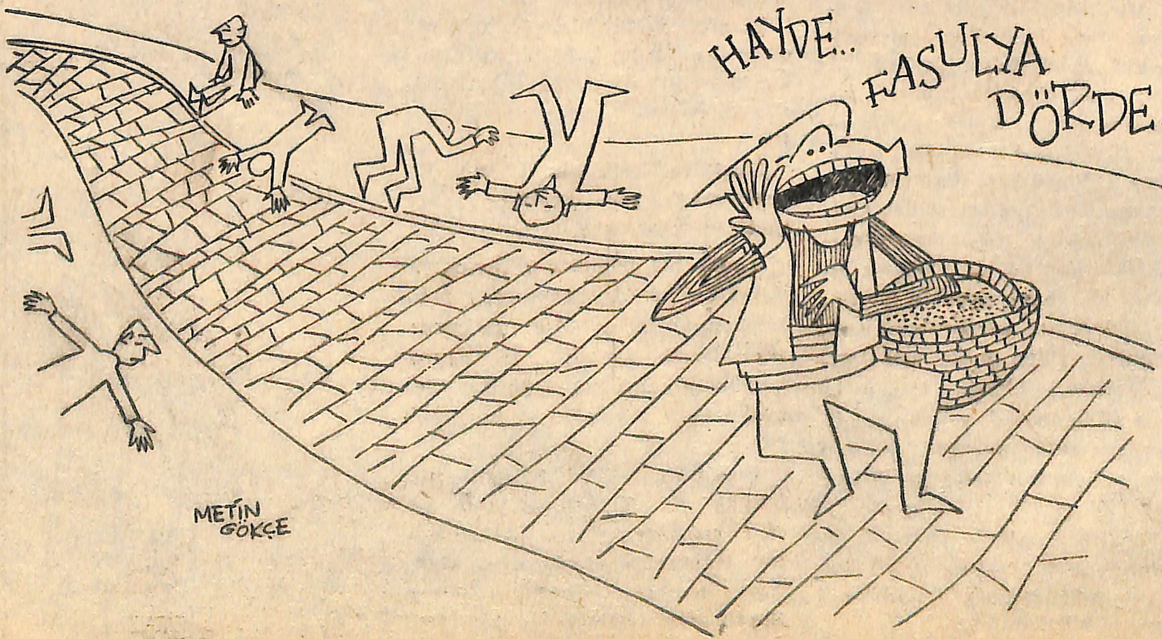
— Doktor vaziyetim çok feci.. Ama tahmin edemiyeceğiniz kadar feci... Atıma âşık oldum!..

— Nee?! Atınıza mı âşık oldunuz? Peki at dişi mi erkek mi?

Ses sanatkârı, bu suale müthiş sinirlenmişti:

— Tabiî dişi, dedi. Siz beni ne zannediyorsunuz?

Kurulu fasulyenin dört liraya çıktığını duyan bir köylü düşüp öldü (Gazeteler)

AZRAİL!..

Aklı olan geçmeli hep
Siyaset hayatında yü

Demokrasi devrinde
Dünkü öptüğün eli ıs

Dalkavukluk edeyim
Pantalonun arkası yı

Sosyete almaz beni, b
İlçe başkanlarından y

Yirminci tamirinde za
Tramvaya koşarken ç

Yaşım kırk bir diyere
İlik gibi kızlar da beğ

Hiç bir parti kalmadı,
Adam olmadı ama, ad

Zülf-ü yâre dokunma
Kaba kâğıdı yırtıyor

— Mebuslar mı?.
— Hayır, meyuslar!.

Düye

...iden partiye,
...eli part diye...

...man olmak kolay,
... hart diye...

...eğildim bir gün,
...z mı cart diye...

...clise giremem,
...mde kart diye...

...sol papucum,
...sın mı fart diye...

...kiler genç diyorlar,
...yor kart diye...

... te çıkmadığı,
...du zart diye...

...ruğu sıkışmıştır,
...zdı mı cart diye...

FALAN - FİLÂN

Tabiî büyükler!

Vahdet Gültekinle, Rakım Çalapala Leventten otobüsle şehire iniyorlardı. Mecidiyeköyüne gelince Vahdet, kocaman ağaçları göstererek:

— Şunlara bak, dedi. Nede çabuk büyümüşler.

Rakım Çalapala içini çekti:

— Tabiî büyürler yapacak başka işleri yok ki!.,

Söz ver

Oda loş bir ışıkla aydınlanıyor ve bu romantik havada iki âşık divana oturmuşlar, sevişiyorlardı. Genç kız birdenbire sevgilisine sordu:

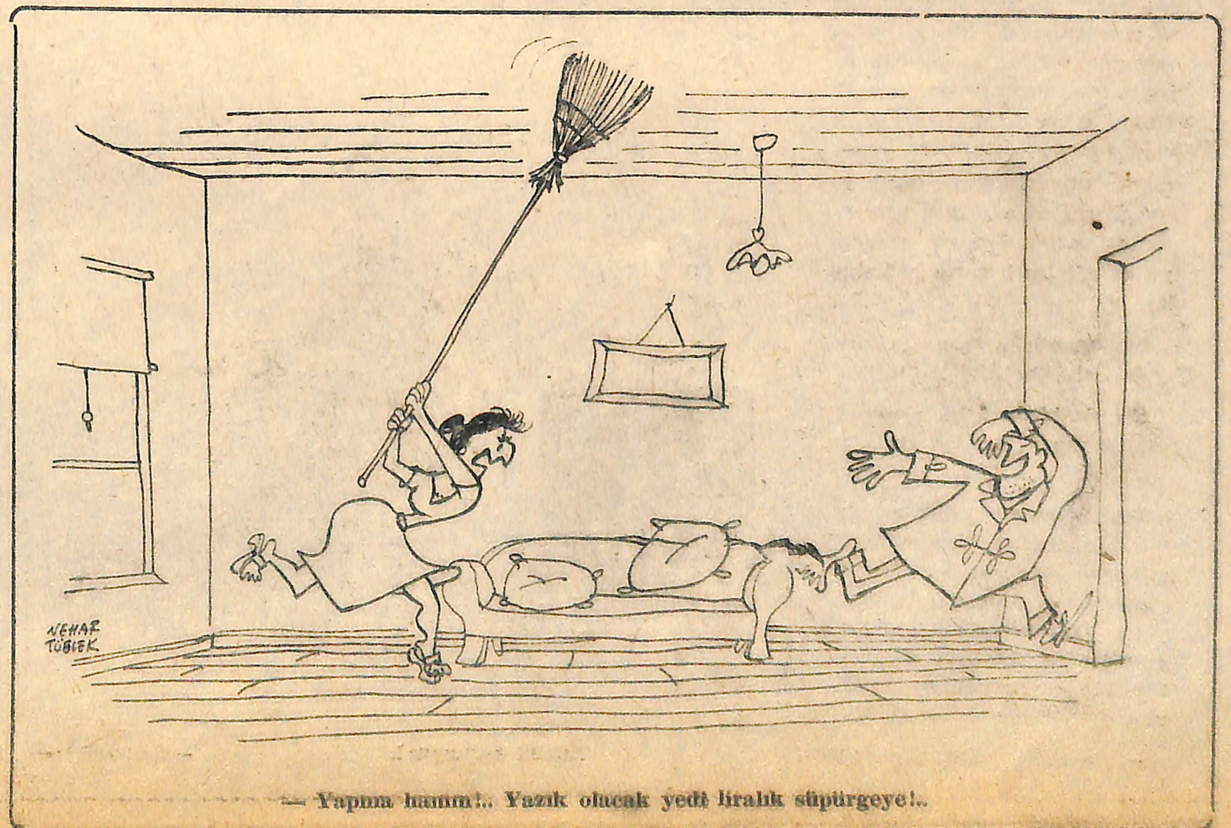
— Söyle bana... İhtiyarlasam da beni gine böyle sevecek misin?

Genç kız içli bir sesle cevap verdi:

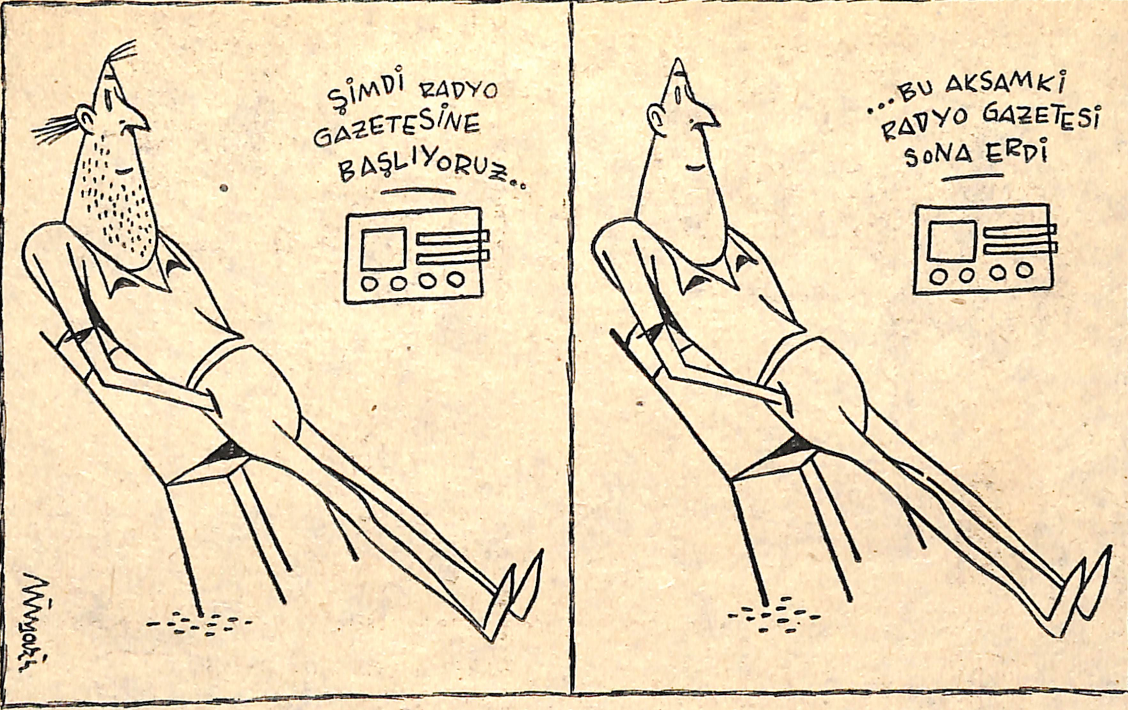
— Sevmek ne kelime. Sana tapacağım, senin yanından bir saniye bile ayrılmıyacağım. Seni her dakika artan bir aşkla seveceğim...

Delikanlı birdenbire bu ateşli sözlerine ara vererek endişeli bir sesle sordu:

— Ama bana söz ver!. Yaşlanınca annene benzemiyeceksin değil mi?..

— Yapma hanım!.. Yazık olacak yedi liralık süpürgeye!..

YAZISIZ!..

Hastalar

Psikoloğa yeni bir hasta gelmişti ve hayatından çok bezgin görünüyordu. Doktor sordu:

— Şikâyetiniz nedir?

Adam sinilri sinirli:

— Benim bir şeyim yok, dedi. Hasta olan karım, yirmi senedir evliyiz. Bugünlerde bir acayipleşti.

Ruh doktoru hastanın yüzüne dikkatle bakarak sordu:

— Ne yapıyor meselâ?.

Hasta dişlerini gıcırdattı:

— Ne yapacak... Oturma odasına bir sürü keçi koydu, basacak yer yok. Kokudan geçilmiyor.

— Peki niçin kapıları ve pencereleri açmayı akıl etmiyor sunuz. Hem koku gider. Hem de keçiler..

Adam bön bön doktorun yüzüne baktı:

— Aman doktor. Nasıl açarım. Sonra benim güvercinlerim uçar gider.

ÇİRKİN EL HAREKETLERİ

Bu futbol oyununda ne oyunlar dönüyor. Bunları gazetelerin spor sayfalarında okuduklarımızdan öğreniyoruz.

Bir İzmir takımı Ankaraya gitmiş. Maç sırasında İzmir'li oyuncaklardan biri, Ankara'lı seyircilere çirkin bir el hareketi yapmış. Bunun üzerine çirkin el hareketi yapan oyuncu, «müebbed ceza» ya çarptırılmış. Yâni, hiç futbol oynayamıyacak. İzmir'in de en iyi oyuncularından biri imiş. İzmir'li sporseverler bu cezayı nasıl edelim de kaldıralım, diye düşünmüşler, taşınmışlar, sonunda şunu bulmuşlar. İstanbul'un birinci takımlarından birini çağıracaklar, İzmir de maç yapacak. Maçta oyunculardan birini kızdıracaklar. Oyuncu da kızdı mı, ne yapar? Çirkin el hareketi yapar. O zaman ona da «müebbed ceza» verilir. Büyük takımın sözü geçer. Nasıl olsa cezayı affettirir. O zaman İzmir'li oyuncuyu da affetmek zorunda kalırlar.

Şeytanın bile aklına gelmez, dedikleri işte budur.

Bir de bizde plân, program yok, derler. Bundan iyi plân mı olur?

Bunun üzerine efendim, İzmir'li sporcular Fenerbahçe'yi gözlerine kestirmişler, İzmir'e çağırmışlar. Ama, bu İzmir oyunu, Fenerbahçe'nin kulağına geldiğinden, Fener'in idarecisi her kimse, oyuncuları toplamış,

— Amanın, demiş, böyle böyle, böyle.. Göreyim sizi... Dişinizi sıkın, kendinizi tutun. Ne yaparsanız yapın. Ama sakın ola ki, seyircilere el işareti yapasınız...

Oyuncular,

— Ya kendimizi tutamazsak...

— Tutun gayri...

Maç başlamış. İzmir'liler, yuh demiş, olmamış, höst demiş, olmamış. Allah Allah... Bu nasıl iş?.. Hakem, yâni İzmirli hakem de Fenerli Naci'yi gözüne kestirmiş. Yapsa yapsa el işaretini Naci yapar, demiş. İnadına da Naci'nin eli kıpırdamıyor. Bunun üzerine, hani,

— İçseydi kerata!.. diye çetele çizen kahvecinin işi,

— Çirkin el hareketi yapsaydı! diye, «uysa da uymasa da...» hesabı, gözlerine kestir dikleri Naci'yi — O Naci her kimse — oyundan çıkarmaya karar vermişler.

Öyle ya, onlar Naci'nin çirkin el hareketi yapması için ellerinden geleni yapmışlar. Naci yapmıyorsa kendi anlamazlığı, vurdum duymazlığı...

Bunun üzerine Fener'liler:

— El hareketi yapmıya terbiyemiz müsait değil.... diyerek hep birden oyunu bırakmışlar.

Sonra hakem değişmiş te, yeniden oyuna girmişler.

Ben futboldan anlamam da, şimdi bu yazıyı neden yazdım. Anlatayım, efendim ben, yukardanberi anlattığım spor yazısı okuduğumdanberi çirkin el hareketinin ne olduğunu düşünüyorum. Nedir bu çirkin el hareketi? Değersiz birine alkış tutmak mıdır? Ciğeri on para etmeyen birini alkışlamak mıdır? Her halde öyle olacak. Çünkü dünya yüzünde bundan daha çirkin el hareketi olamaz.

Erkete

Üstüste mağlûbiyetten sonra :

Adalet kaynıyor!..

—Gazeteler —

KÜÇÜK ŞEYLER!

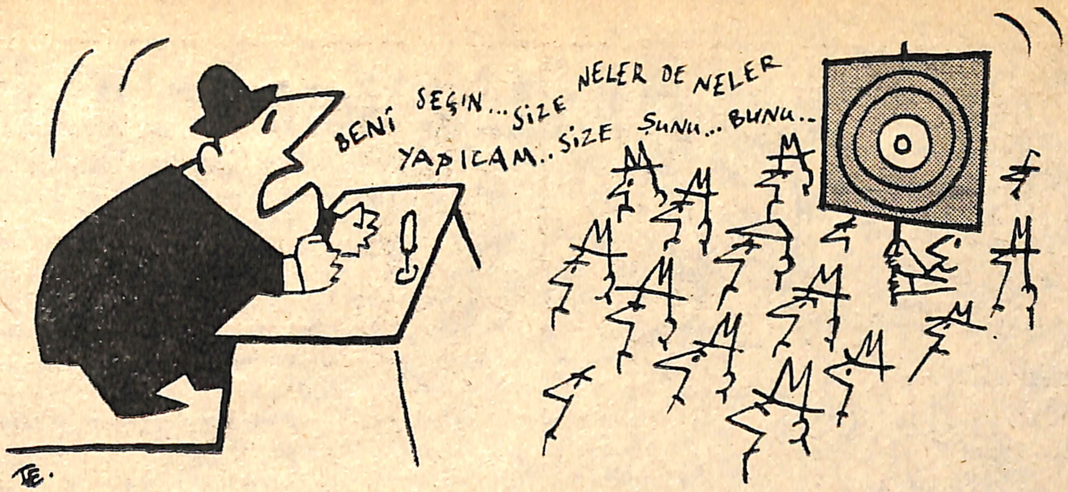
D. P. nin İstanbul listesinde boy gösteren Devlet Vekilimiz Emin Kalafat'ın sayın hemşiresi, Beşiktaşta bir nutuk çekmiş. Eh, aday bu, bizim gibi iç çekecek değil ya, elbet nutuk çekecek!

Yalnız, mühim olanı, söyledikleri, sayın bayan hemşire buyurmuş ki:

— Bizim böyle zeytin gibi, peynir gibi, kurufasulye gibi küçük şeylerle uğraşmaya vaktimiz yok!

Bu nutku dinliyen dargelirli bir seçmen vatandaş da:

— Peki ama, dedi, bizim de havyar gibi, balık yumurtası gibi büyük işlerle uğraşmaya nakdimiz yok!

YAZISIZ!..

Seçmen Seçmen

«Nesimi'nin meşhur Hayder, Hayder ilâhisi makâm ve âhengiyle okunacaktır.»

Ben iktidar hırkasını,
Kendim giydim eğnime.
Demokrasi şişesini,
Taşa çaldım kime ne..

Ah.. seçmen seçmen..
Taşa çaldım kime ne.

Muhâlif haram demiş,
İktidar şarabına.
Ben doldurur, ben içerim.
Günah benim kime ne..

Ah.. seçmen seçmen..
Günah benim kime ne.

Gâh giderim pavyonlara,
Nutk çekerim halk için.
Gâh giderim pavyonlara,
Dem çekerim aşk için.

Ah.. seçmen seçmen..
Dem çekerim aşk için.

Gâh çıkarım yurt dışına,
Seyreylerim âlemi.
Gâh inerim yurt içine,
Seyreder âlem beni.

Ah.. seçmen seçmen..
Seyreder âlem beni.

İktidara sordularkim,
Seçmen ile hoşmusun.
Hoş olayım, olmayayım,
Seçmen benim kime ne.

Ah.. seçmen seçmen..
Sen benimsin kime ne.

Garip Seçmen

Gel gör beni oy neyledi...

«Yunus Emre'nin meşhur ilâhisi makâm ve ahengile okunacaktır»

Ben yörürüm yâne yâne,
Oy boyadı beni kane.
Ne âkilim, ne divâne,
Gel gör beni oy neyledi...

Gâh eserim yeller gibi,
Gâh çağlarım seller gibi,
Gâh tozarım yollar gibi,
Gel gör beni oy neyledi.

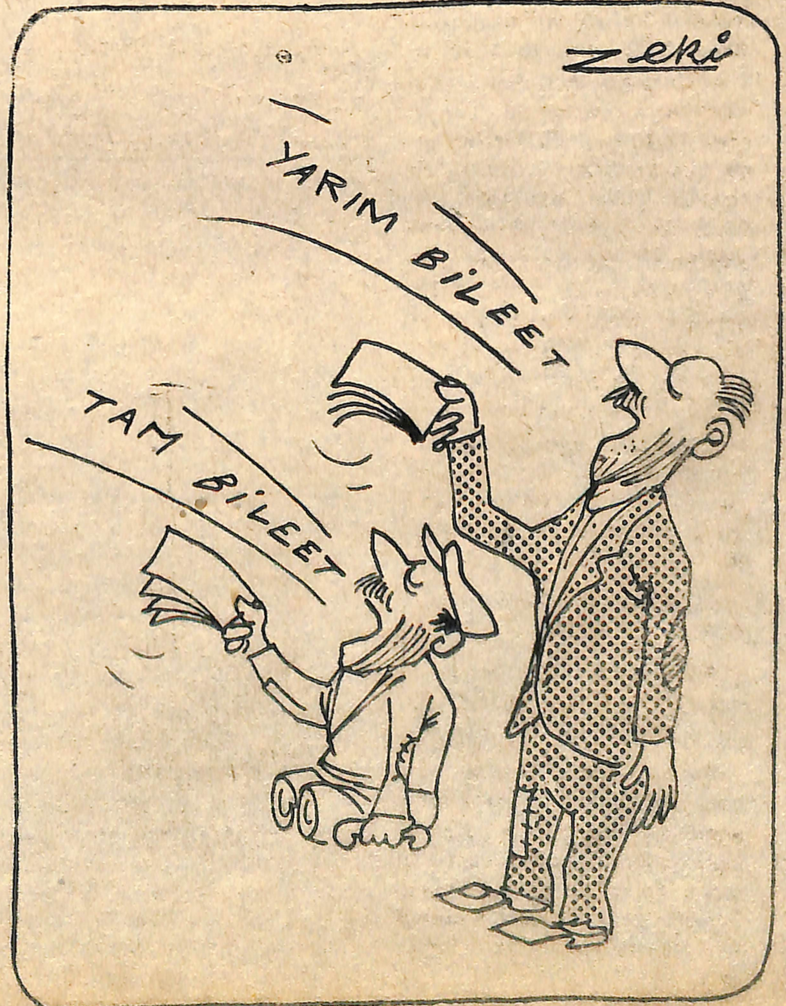
Ben yörürüm dağdan dağa,
Dost sorarım bağdan bağa,
Düştüm ateşten bir ağa,
Gel gör beni oy neyledi.

Benzim sarı, gözlerim yaş,
Bağrım yara, ciğerim taş,
Hâlim bilmez seçmen kardaş,
Gel gör beni oy neyledi.

Nutkun beni mesteyledi,
Aldı gönlüm hasteyledi,
Öldürmeğe kasdeyledi,
Gel gör beni oy neyledi.

Ben Seçmeni bîçareyim,
Oy yüzünden avâreyim,
Baştan aşağı yâreyim,
Gel gör beni oy neyledi!

Seçmeni Biçare

İşbirliği!..

Milletlerin Güldükleri

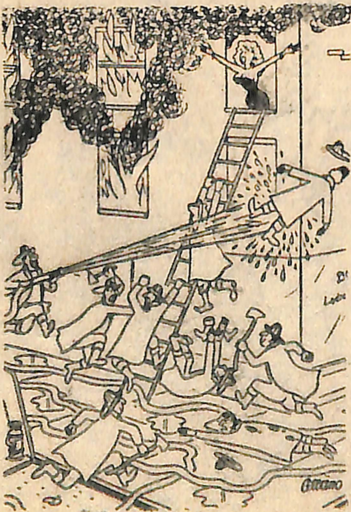
Michele Morgan
Beyaz perdenin deniz kızı
(Alman)

Sen de öyle yap!

Meşhur disk atma şampiyonu Karl Riss kimse duymasın ama, gökgürültüsünden müthiş korkardı. Senelerce bundan kurtulamadı. Şampiyon falan oldu ama, nafile... Ne zaman gök gürültüsünü duysa, beş yaşındaki çocuktan farkı kalmazdı, en sonunda bir Psişiyatriste gitti, bu korkusunu anlattı ve bundan kendisini kurtarması için rica etti.

Doktor:

— Doğrusu dedi, bu korku nuz çok yersiz, gök gürültüsü tabiî bir hâdise, korkacak bir şey değil, sadece gürültüden ibaret. Madem bu kadar sizi korkutuyor, o halde siz de benim gibi yapın. Ne zaman gök gürlediğini duyarsanız, başınızı yastıkların altına sokun, hiç bir şey işitmezsiniz...

Yazısız!
(Fransız)

TEKSASTA TİMSAH AVI

(Amerikan mizahından)

HOUSTON nehri kenarındaki kasabalardan birinde yaşıyan Teksaslı bir delikanlıyı askere çağırmışlardı. Kısa bir zaman içinde olsa güzel vatanından uzak kalmak ona çok zor geliyordu.

Maamafih askerlikte hiç sıkıntı çekmedi, zira herkesten itibar görmek için «Teksaslı» olduğunuzun kulaktan kulağa yayılması kâfidir.

İşte bizim «Aslan Teksaslı»mız da her akşam oturur etrafını saran meraklı bir kalabalığa memleketini anlatırdı.

Yine böyle bir akşam Houston nehrindeki timsahların ne kadar büyük ve vahşi olduklarından bahsediyordu ki, dinleyenlerden biri sordu:

— Demek nehir timsah dolu ha?

— Ne söylüyorsun. Kum gibi...

— O söylediğin 12 ayak boyundaki kocaman timsahlardan sen hiç yakaladın mı?

— Çok!.. Canım sıkıldıkça timsah avlardım!

Kalabalık arasında bir heyecan dalgası dolaştı; bu sefer başka biri:

— Peki dedi. Bu kocaman timsahları nasıl avladığını bize anlatsana!

— Olur. Bu av için size lâzım olacak şeyler, bir mayo, bir cımbız ve kibrit kutusu, bir dürbün ve birkaç tane de eski mecmuadan ibarettir.

Dinleyenlerin merakı ve alâkası büsbütün artmıştı. Bunu anlıyan Teksaslı, bir sigara yaktı ve keyifle hikâyesini anlatmaya devam etti:

— Dediğim gibi... Bu malzemeyi temin ettiniz mi, Houston nehrinde avlıyamıyacağınız timsah yoktur. İlk önce mayonuzu giyersiniz ve nehre gider timsahların en bol olduğu bir yeri seçersiniz. Hiç korkmayın, bir şey yapmazlar. Suya girin ve hemen çıkın. Tamam mı? Şimdi koşarak çadırınıza döneceksiniz. Zira timsahlar hızlı giderler. Çadıra döndüğünüz zaman rahatça yatağınıza uzanır ve elinize eski mecmuaları alıp okumağa başlarsınız.

Fakat mecmualar o kadar eski ve demodedir ki, elinize alır almaz uykunuz gelir. Mecmuaları elinizden atın ve uyumağa bakın. Ah canım Teksas. Onun şurup gibi havası var... Ah ne uykular çekerdim... Evet, ne diyordum. Siz uyurken biz nehre dönelim. Timsahların burunları çok hassastır. Suya bir insan girdiğini derhal anlarlar ve içlerinden biri izinizi keşfedip karaya çıkar. Eğer şanslı iseniz, bu hani o söylediğim 12 ayak boyundaki dev timsahlardan biridir... Sürüne sürüne biraz önce geçtiğiniz yollardan geçer ve eliyle koymuş gibi çadırınızın yerini bulur.

Diyorum size, bu Teksas'ın timsahları gibi hassas ve kalifiye timsah yeryüzünde yoktur.

Çadırı bulunca da tabiî içeri girer değil mi ya!.... Telâş etmeyin, haberiniz bile olmaz, zira uykudasınızdır. Efendim bu timsah milleti doğuştan mütecessistir, çadırı şöyle bir kolaçan eder ve gözüne yerdeki mecmualar ilişir ve timsah sizi unutup onları karıştırmağa başlar .Fakat, dediğim gibi, mecmualar o kadar eskidir ki, onları okumağa kalkıp da uykusu gelmiyecek timsah yoktur. Tabiî bizimki de beş dakika içinde uyuyakalır. Haaa, şimdi ne olacak?

Tabii uyanırsınız ve bir de bakarsınız ki, yanınızda şirin bir timsah mışıl mışıl uyuyor... Telâşa hiç hacet yok, hele korkulacak hiçbir şey yok. Hemen kalkar ve dürbününüzü alırsınız. Bu dürbünle timsaha bakacaksınız ama ters tarafından...

Yaaa... şaşırdınız değil mi? Bu aklınıza gelmemişti çünki.

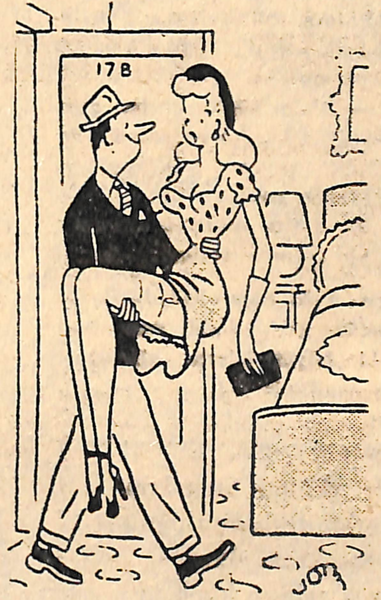
Sonra adeseleri iyice ayar edersiniz. Ne görüyorsunuz? Minicik minyatür bir timsah değil mi? Bir de korkuyordunuz... Halbuki bu sinek kadar timsah insana ne yapabilir?

Şimdi sıra cımbızınıza ve kibrit kutunuza geldi. Evet, cımbızı elinize alır ve dikkatle timsahı kuyruğundan tutar ve kibrit kutusu içine yerleştirirsiniz.

Hepsi bundan ibaret dostlarım.

Bu usulde yakalıyamıyacağınız timsah yoktur. Ben böyle yüzlerce timsah avladım...

Çeviren: S. Aydınlık

— Jorj, bu evlilik provasını fazla ileri götürüyorsun galiba...

(Amerikan)

— Amma baktın haaa!.. Sanki tanıyormuşsun gibi!
(İtalyan)

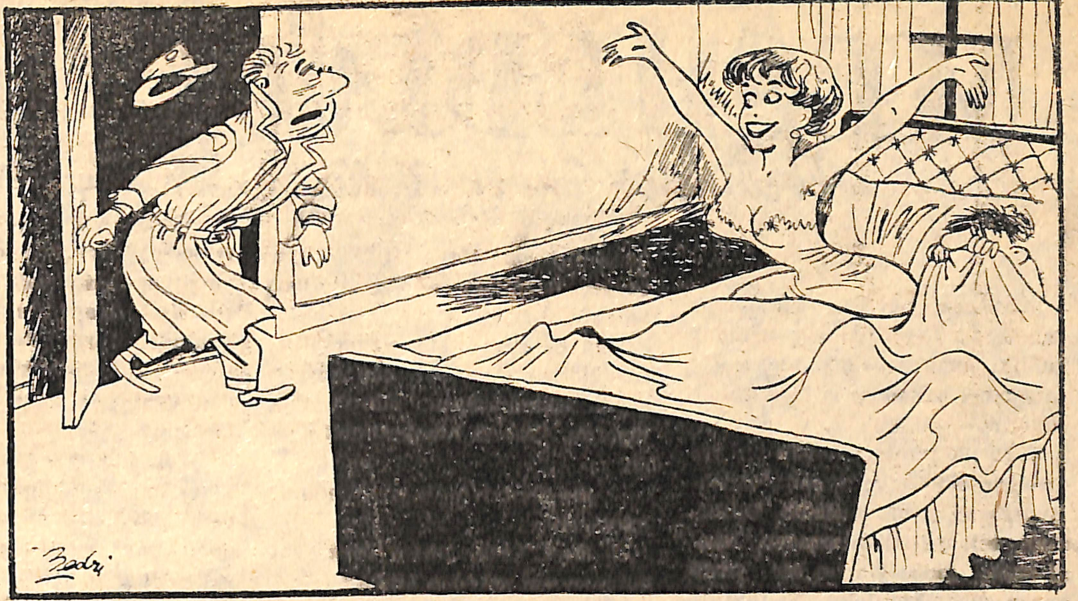
Bedri

Bedri Koraman

Genç yüzünü siyah bir sakalla çerçeveliyen Bedri Koraman: 31 yaşındayım, dedi.

İlk eseri on yıl evvel Şaka mecmuasında çıkmış. Akbaba da dâhil, her dergide karikatürleri vardır. Şimdi Milliyet'te çalışıyor.

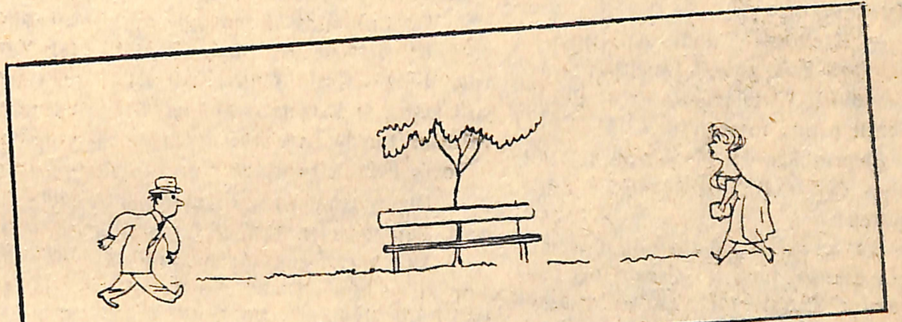
Fransızların Le Rire'i gibi hafif bir mecmuamız olsaydı, Bedri'ye Türklerin Pichard'ı derdik. Tonbul kızlarına bakarken gülümsemez, ama yutkunursunuz!

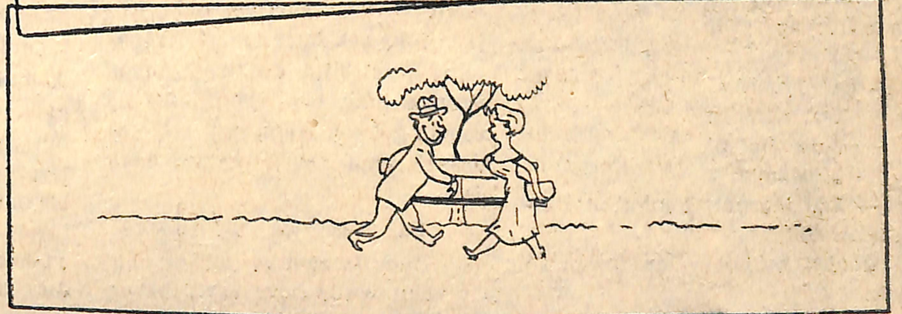

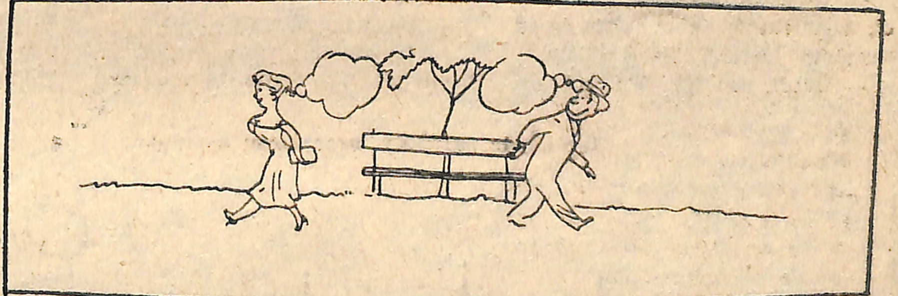
—LÂDES !

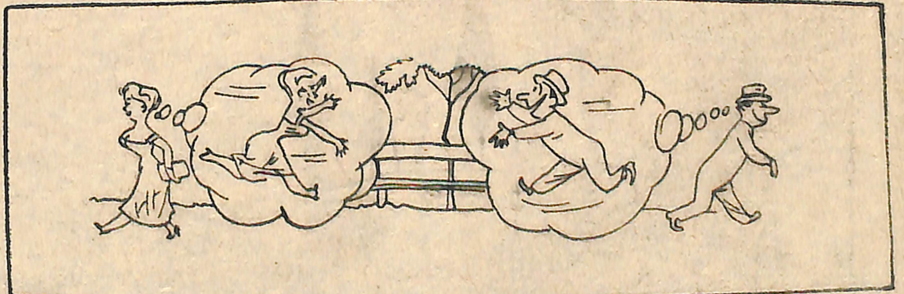

—MAHALLEDEN YİNE BİR HAYALPEREST GEÇMİŞ !..

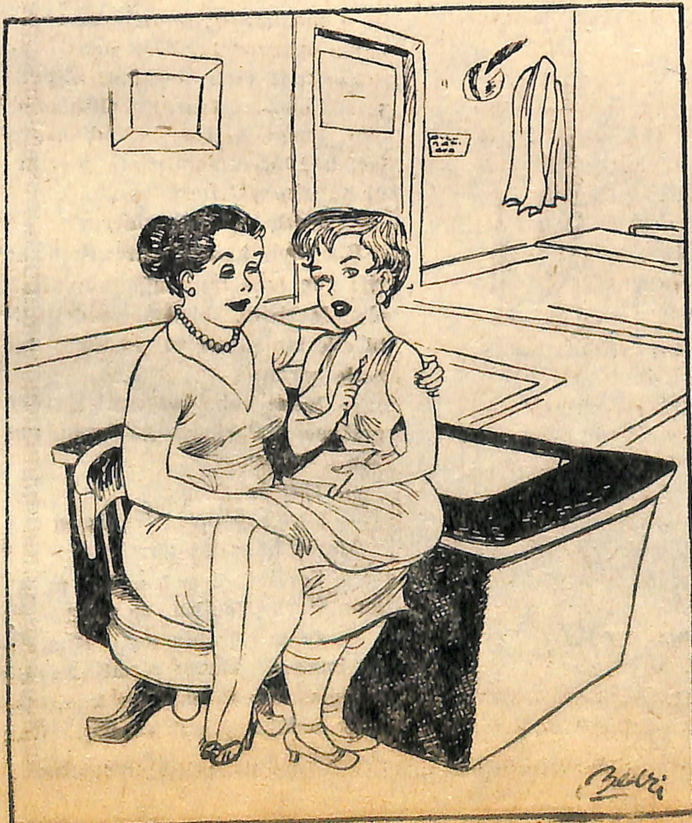

YAZISIZ

DERS !..

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 35 —

Mamaafih, bu sefer yakalanmadan bu işi başardığıma pek memdu. İki gıcık arasında Meşhediye sataşıyor, şakalariyle bizi güldürüyordu.

Tabii ilk işimiz yatacak bir yer aramak oldu. İstasyonda etrafımızı saran sırma kasketli, üniformalı otel çığırtkanlarından hangi otele gideceğimize bir türlü karar veremiyorduk. Bu sırada bunlardan biri Arap şivesiyle ve Türkçe:

— Efendina! dedi, otil Savoy tayyip!. Şok guzel! İstirahat mukemmel!. Ujuz icara... Külluhum etrak orada misafir!

Şaşkınlıkla herife sordum:

— Ay, siz Türkçe biliyor musunuz?

Bu kadarcık iltifatımdan cesaret alarak hemen çantalarımıza sarıldı. Onları bir yandan otobüse yerleştirirken, bir yandan da bana cevap verdi:

— Eyva! Turkşe biliyor ben, illâ şuveyye.. Az!

— Sen nerelisin?

— Ana, Halep!

— Müslüman?

— Lü! Maruni! Benim ad Batrus Abddllah!..

Öteden, bu konuşmayı gören Torik:

— Ulan şakşakulli! diye bağırdı, memlekette iş mi yoktu da tâ buralara düştün? Herif güldü:

— Burda şoh iyi. Fulüs kesir, hemşehri şok! Hava lâtif... Keyif tayyip. Başka ne ister ben? Allah berekât versin!

Hep beraber otelin yolunu tuttuk Batrus Abdullah çon geveze şeydi. Mütemadiyen lâkırdı söylüyordu. Evvelâ hüviyetimizi sordi:

— Siz nerdan gelir ya efendina! İstanbul?

— Evet. Lâkin bizim Türk olduğumuzu sen nereden bildin?

— Ben Türk ahbap şok var... Sizin sima anladim.

— Türk ahbapların var öyle mi?

— Eyva! Var bir tane Seyyit Ubeydullah... Siz biliyor o? Buyuk adam fi Estane... Mebus. Bir vakitler burda, Amerika oturdu.

Torik hemen tanıdı:

— Bizim Hacı babayı söylüyor! dedi. Sen nereden biliyorsun onu!

— Biz beraber geldi Amerika.. Var yirmi sene. Badehu o burada kaldi bir eyyam. Ve badehu ne vakit Turkiya hürriyet oldu, gitti. Amma şok lâtif adam!. Arapşa bilir, Farsi bilir, İngiliz, Alaman, Fransiz bilir, hepsi bilir. Siz ne zaman gelejek bizim otil, ben gosterecek onun tasvir, ne var bende...

— Ya? Resmi de var, demek?

— Hem da agel ve kefiye ilen. Ne vakit borda boya satti, babuçlar için!

— Boya mı sattı?

— Eyva! O tarihte Seyyid Ubeydullah flüs mafiş, burada menfi, ne yapsin? Başında agel, kefiye giydi. Arkasinda maşlah. Zaten sima Arap gibi... Bir sanduk yaninda oturdi. Ve Amerikalılar soyledi ki, o bahtünnasar evlâdından gelmiş, satajak boya babuşlar için!

Torik hayretle dinliyordu.

— Vay kandilini üfürdüğüm! dedi. Bak, Hacı baba buralarda ne icatlar çıkarmış da haberim yok! Ulan o adam dünyada aç kalmaz. Vallah, billâh! Fakirin bilem aklıma böyle dalavere gelmezdi, tevekkeli değil! Bazı insanlar kedi gibi, minareden dört ayak üstüne düşerler. Nereden de bulmuş bu B... lu Nasırın evlâdıyım demeyi?

— Bu... li Nasır değil, bahtünnasir!

— O herif de kim? Yoksa o da mı şakşakulli?

— Hayır. Eski bir padişahın ismi.

— Boya kralı besbelli.

Otele gelmiştik. Hemen Batrus Abdullah yere atladı, önümüze geçti ve bizi içeriye aldı. Kapıcının defterine kendimizi kaydettiriyorken, bulunduğumuz büroya bir müşteri girdi: Kapıcıya anahtarını uzattı. Başımı çevirip, bu uzanan elin sahibine bakayım dedim, ne göreyim, Marsilyada karşımıza çıkan Merzifinlu Matos Hımbılyan efendi değil mi? O da bizi tanımış olacak ki, hayretle büyüyen gözlerini üzerimize dikerek bir kaç saniye baktıktan sonra, iki elini birden bize doğru uzitarak:

— Zo! bundasiniz?. Ne vakit gelmişsiniz? Marsilyada değil idiniz? diye sordu.

Bu herif Marsilyada iken fena halde sinirlerime dokunmuştu. Kendisinden bucak bucak kaçmış, her seferinde horlamıştım. Halbuki orada iken bize söylediği sözlerin, verdiği nasihatlerin kerameti sonra ne acı acı çıkmıştı. Onun için bu defa kendisini güler yüzle karşıladım.

— Ya!.. Şimdi de buraya geldik azizim! dedim.

— Görüyorum ki, (Tudömont) edoorsunuz deyi!.. Doğrusu kefli iştir he. Fekat insanın kıyak parasi olmalı. Düpedüz her bir tarafı gezmeli, seryan etmeli. Yevropayi, İsviçreyi, Parizi, Berlini, Ve nediği görmeli. Fevkalade yerlerdir.

— Onların bir kısmını gezdik, gördük.

— He! İyi etmişsiniz. Bundan geriye döneceksiniz, yoksam Çini Maçin taraflarına niyet vardır!

— Kısmet olursa, öyle dolaşalım, diyoruz.

— Demek oloor ki Asya tarikilen vuayyaj edeceksiniz.

— Evet.

— Öyle oluncaz, cenabınıza aci zane bir tafsiye ideyim: Müstakil bir keret de Erivana gidesiniz. Tefarik bir memlekettir. Zaneder isem dünya üzerinde böyle hanuş bir yer daha bulmaacaksiniz.

— İnşallah, yolumuz oradan geçerse uğrarız.

— Yon! Öyle tesadüfi değil... Kasbihanek gitmeli, Görüncez; «Zo, bizim Matos efendi demiş ise, boş lâf etmemiştir!» deyi beni hatırlıyacaksınız.

— Peki, mutlaka gideriz.

Biz böyle konuşup dururken, herifi güç belâ tanımağa muvaffak olan Meşhedi, birdenbire deli gibi ellerine sarıldı ve ağlamalı bir sesle sordu:

— Mene bah, dadaşım! Hardan gelüpsen? Parizden gelüpsen, gur banın olam!..

— He!

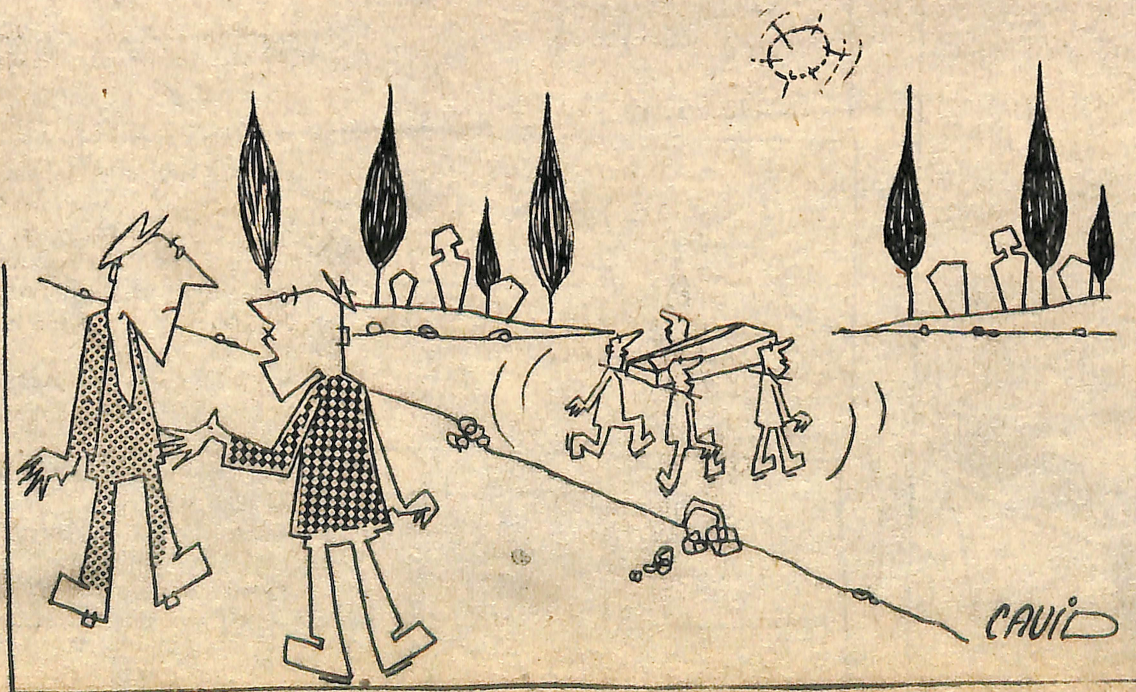
— Elyan hanımı görmüşsen?

Matos bana döndü:

— Zo, ne deor? dedi, ne dil konuşoor? Henttir, ne dir?..

— Onun gibi bir şey... Kusuruna bakma, Matos efendi. Zavallı arkadaşımız Pariste bir kadın tanıdı; nasılsa gönül vermiş... Onu soruyor. (Devamı var)

Bir köyde partililer mezarlarını ayırdılar... — Gazeteler —

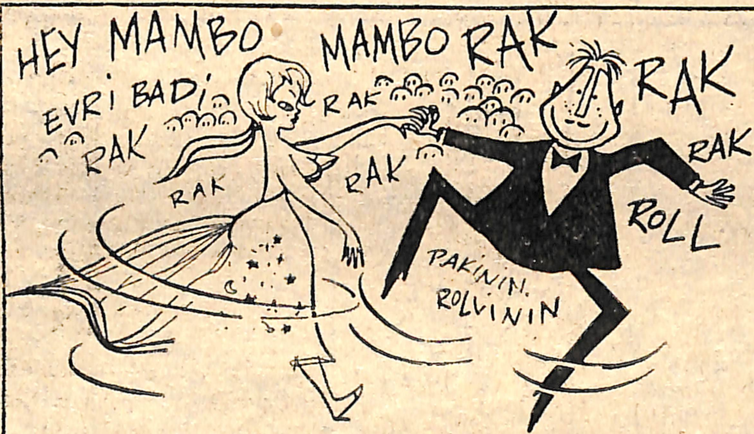
— Napıcaz şimdi... Merhum bitaraftı!..

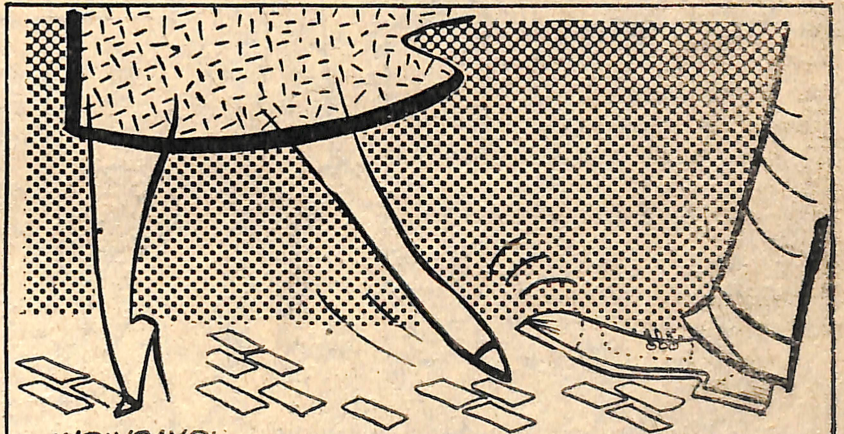
E. EKREM TALÛ — Altınkırat Ailesi — YALÇIN ÇETİN

GÜNLERCE AĞLADI. AĞLADIKÇA VÜCUDUNDAKİ FAZLA YAĞLAR ERİDİ...

GÜZELLEŞTİKÇE GÜZELLEŞTİ VE BİR GÜN, ON SEKİZİNDE BİR GENÇ KIZ OLUVERDİ!..

En Güzel Fıkra Müsabakası

Veresiye elbise...

Hayat pahalılığından bahsediyorlardı. Biri ötekine.

— Geçinmek çok zor oldu dedi. Tasavvur et ki, aradığını bulmak için tam yirmi beş terzi dolaştım.

— Ne arıyordun ki.

— Veresiye elbise...

Ağır yürür...

Fransada bir müşteri, salyangoz ısmarlamıştı. Fakat bir hayli beklediği halde yemeği bir türlü gelmeyince; garsona öfkeli öfkeli söylendi.

— Yahu bir saattir bekliyorum; salyangozlar gelmedi.

Garson soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Efendim; malûmuâliniz salyangozlar ağır yürür de...

M. TURHAN EVLİCE
Doğan Sigorta A.S.
Anafartalar caddesi No. 155
Ankara

●

Anlarsın ya...

IV. Murat devrinde küfretmek şiddetle menedilmişti. Bunun için etrafta devriyeler dolaştırılıyordu. İşte böyle bir günde Yahudinin biri balık avlamağa çıkar. Fakat her nedense oltasına her defasında çırçıl takılır Buna Yahudi fena halde içerler.

Öfkesini sözle de alamayınca sinirleri başına çıkar. Tekrar oltayı atar, çeker, yine çırçıl. O sırada da devriyenin biri yanından geçer. Yahudi çırçılı havaya kaldırarak.

— Balık!, der, ağzını öpeyim, anlıyorsun ya!

Ve başıyla devriyeyi gösterir.

FİLİZ EREN
Reşatbey Mah. 233 Sok. No. 7
Adana

●

SULU NAMAZ!

Bektaşinin biri gayet dindar bir müslümana misafir olur. Yemek faslı bitince Bektaşiye namaz kılması buyurulur. Bektaşi itiraz edince, ev sahibi bir mecidiye göstererek «kıldığın takdirde bunu sana veririm» der.

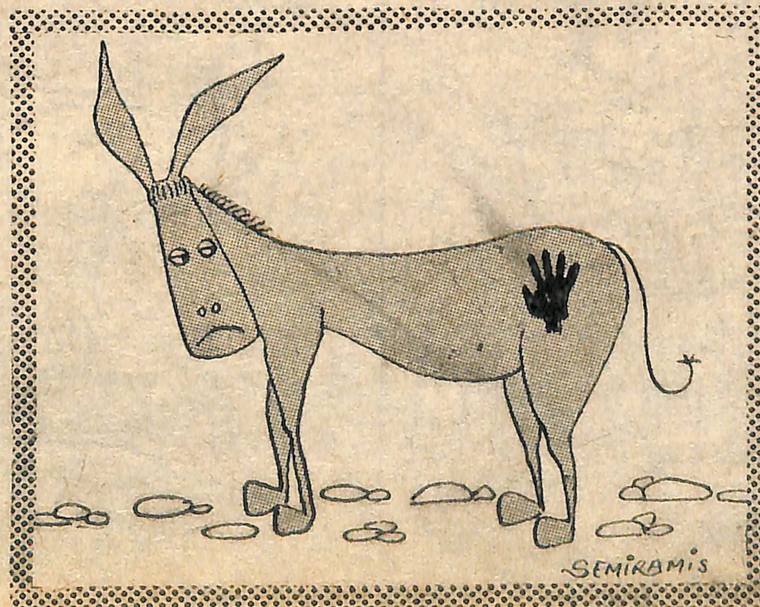
Bektaşi hemen kıbleye dönüp ellerini kaldırıp namaza durursa da, ev sahibi öne geçer:

— Yook, der, böyle olmaz, abdest de alacaksın.

Bu sefer, Baba erenler itiraz eder:

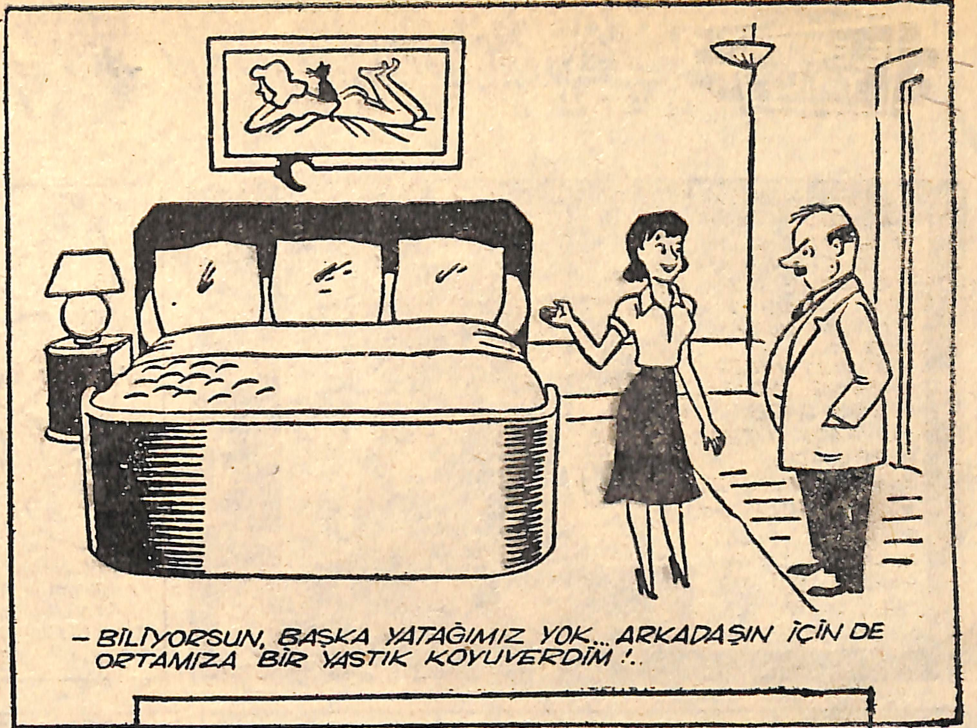
— Yoook imanım, o senin dediğin sulu namaz. Hatırın için bir liraya olur!

NECMİ ÇETİNTAŞ
Ahi Mustafa mah. Çay sırası
No. 12 KÜTAHYA

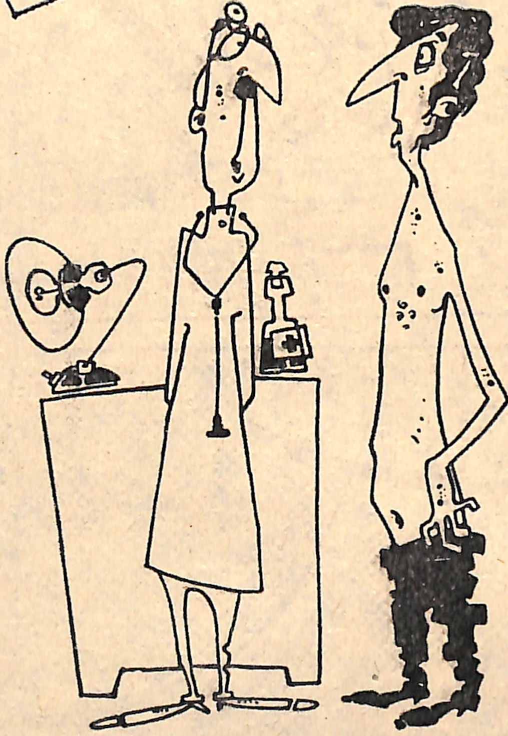

YAZISIZ!..

dünya karikatürleri

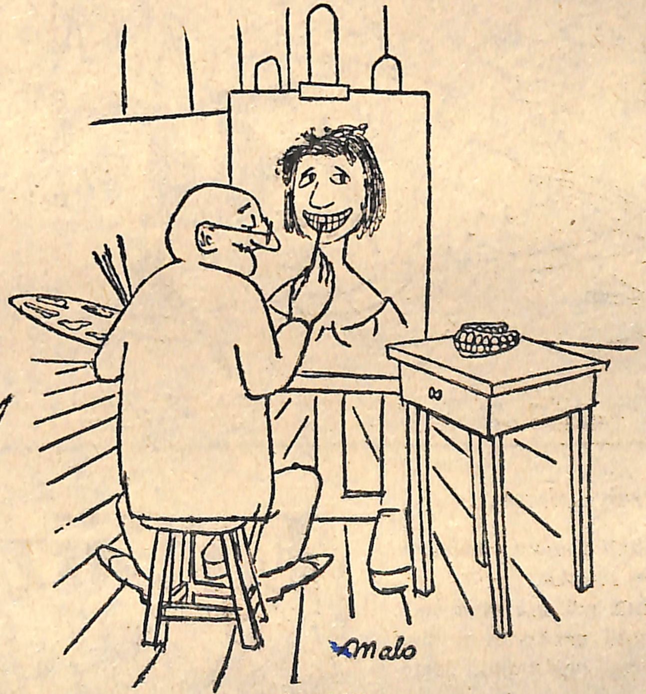

— BİLİYORSUN, BAŞKA YATAĞIMIZ YOK... ARKADAŞIN İÇİN DE ORTAMIZA BİR YASTIK KOYUVERDİM !..

— TAVSİYE ETTİĞİNİZ BANYOYU YAPTIM DOKTOR BEY... ŞİMDİ BENİ NASIL BULUYORSUNUZ ?..
— EH.. BİRAZ DAHA TEMİZ !.

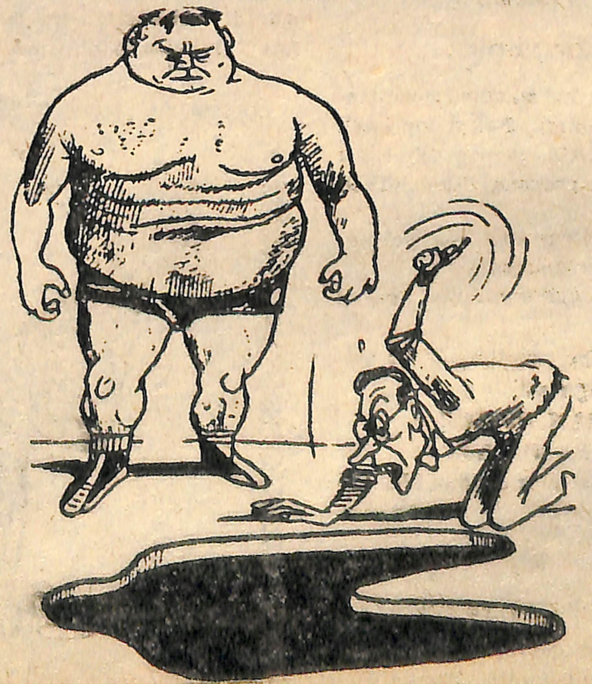

YAZISIZ

UTANGAÇ !..

HAKEM — DUR. DAHA SIRTI YERE GELMEDİ !..

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957

İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

BİR MİZAH ŞAHESERİ

Milletler Gülüyor!

Fransız, İngiliz, İtalyan, Amerikan, Yunan, Çin mizahından seçilmiş en güzel hikâyeler...

BÜTÜN DÜNYA MİLLETLERİNİ GÜLDÜREN

Bu hikâyeleri Akbaba Yayınevi takdım etmekle bahtiyardır.

Salı günü çıkıyor ★ Fiyatı 2 lira

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

Ömür boyunca aylık gelir

VAKIFLAR BANKASI VERİR

PATATES, SOĞAN soyarken enginar ayıklarken elleriniz lekelenir, sertleşir.

PRINCESSE EL LOSYONU

Cild tahribatını önler çatlakları geçirir, nasırları yok eder. Size pamuk gibi bembeyaz ve yumuşak eller kazandırır.

Kadınlık cazibenizi arttıracak, yüzünüzü güzelleştirecek bir pudra

9 cazip renk

Haviland **Pudrası**

Fevkalâde inceliği sayesinde cildinize daha iyi intibak eder, size sihirli bir cazibe kazandırır.

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: Nehar TÜBLEK
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3, Belediye - İSTANBUL
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Komşunun bahçesi nasıl?..
— Fevkalâde... Bu fidanı nereden bulmuş acaba?..

— Fransız —